

Икона на свети Франциск, пресъздаваща три момента от житието му (по идея от стенописите на Джото в базиликата на Асизи): сънят на папа Инокентий III, в който светецът спасява от рухване Църквата; светецът, който изгонва демоните от цял един град, и съновидението на събрат на свети Франциск, който го вижда да се въздига на кон в небето. Творбата е дело на доц. Здравко Каменаров от НХА и е подарена на папа Франциск от живеещата в София г-жа Арджиа Скарсини. В лично писмо до нея той ѝ благодари от сърце за получения дар, благославя я и насърчава да продължава да се моли за него.

Послание на папа Франциск за Световния ден на мисиите - 19 октомври 2014 г.

Скъпи братя и сестри,
Днес все още има много хора, които не познават Исус Христос. Затова е толкова важна мисията сред хората, в която всички членове на Църквата са призвани да участват, тъй като Църквата е мисионерска по природа - Църквата е родена, „за да се отправя“. Световният ден на мисиите е особен момент, когато вярващите от различните континенти се ангажират с молитви и конкретни действия на солидарност да помогнат на младите Църкви в мисионерските територии. Това е празник на благодарение и радост.

На благодарение - защото Светият Дух, изпратен от Отца, дава мъдрост и сила на онези, които са податливи на Неговото действие. На радост - защото Исус Христос, Син на Отца, изпратен да евангелизира света, подкрепя и придружава нашата мисионерска дейност. Бих искал да ви предложа - именно за радостта на Исус и на учениците мисионери - библейския образ, който откриваме в Евангелието на Лука (вж. 10, 21-23).

1. Евангелистът казва, че Господ разпрати седемдесет ученици - по двама в градове и села, да обявяват, че Божи-

ето царство е дошло и да подготвят хората да посрещнат Исус. След като изпълниха тази мисия на известяване, учениците се върнаха пълни с радост - радостта е основната тема на този първи и незабравим мисионерски опит. Божественият учител им рече: „Не се радвайте на това, че духовете ви се покоряват; а радвайте се, че имената ви са написани на небесата. В оня час се зарадва духом Исус и рече: Прославям Те, Отче, Господи на небето и на земята...“ „И като се обърна към учениците,

На стр. 4

390 години от първото духовно училище у нас

На стр. 4

Сн.1

Сто години с вяра, надежда и любов

След 500 години на чуждо владичество България била освободена от турска власт през 1878 г. След Съединението от 1885 г. и избирането на Фердинанд за княз (1887) той търсел възможности за изграждането и развитието на България. Поканил германски семейства от Бесарабия и унгарския Банат да споделят своите земеделски познания и умения с българите. Бившето турско селище Ендже, наречено по-късно Царев брод, се превърнало в един от центровете за германските фермери. Един германски свещеник пасионист на име Франц Крингс (сн. 1) от 1900 г. поел

грижите за пасторалните нужди на 300 нови заселници в Царев брод, предимно католици. Той силно бил загрижен за децата и младежите, които растели без подходящо образование. Заминал за Германия, за да търси сестри, които биха могли да му помогнат, които биха разбирали техния език и които биха били готови да споделят живота си с хората.

На 20 ноември 1912 г. отец Крингс изпратил писмо с покана към сестрите бенедиктинки в Тутцинг, Германия; получил отрицателен отговор. Причи-

На стр. 10

Всяко дете в България има право на образование

Отворено писмо на „Каритас“ - България, към бъдещите народни представители

Във връзка с факта, че голяма част от децата бежанци в България няма да влязат в класните стаи на 15 септември, се обръщаме към представителите на бъдещото правителство да предприемат незабавни мерки за разрешаване на този проблем.

Още през юни тази година експерти на „Каритас“ - България, предупредиха, че повечето деца на бежанци в България няма да влязат наесен в училище, ако НС не приеме спешни промени в Закона за убежището и бежанците. Това стана по време на състоялата се в президентството на Република България кръгла маса на тема: „ДОСТЪП - осигуряване на пълен достъп до националната образователна система за търсещи закрила и бежанци“. Преди да се разпусне, парламентът така и не успя да гласува окончателно нужните законови поправки.

В навечерието на 15 септември именно въпросът за това как децата бежанци да влязат в училище остана нерешен, а точно поправката, за която експертите на „Каритас“ - България, настояха по време на кръглата маса в президентството, даваше възможност да

бъде разработена наредба между Министерството на образованието и науката и Държавната агенция за бежанците, която да регламентира това.

„Каритас“ - България, продължава да стои зад позицията си, че българското училище е най-доброто място за изучаване на български език и най-ефективното средство за интегриране в българското общество на децата бежанци.

Всеки бежанец, който идва в България, има право на ОБРАЗОВАНИЕ. На децата бежанци не трябва да се гледа като на бежанци, а като на ДЕЦА. Мястото на децата е в УЧИЛИЩЕ. Българската образователна система трябва да стане ДОСТЪПНА за тях. Включването в българското училище на деца бежанци е най-ефективното средство за ИНТЕГРАЦИЯТА им в българското общество.

Децата бежанци трябва да влизат без всякакви изпити и тестове до 4-и клас наравно с останалите деца, за да могат така, както се учи езикът на улицата, полака-лека да навлязат и да усвоят българския език.

На стр. 2

„ДА за семейството“

Международен християнски фестивал - Белозем

Международният християнски фестивал се проведе за петнадесети път в с. Белозем от 25 до 30 август 2014 г. Това е фестивал на католическата младеж, но пленява и докосва семействата и приятелите на младежите.

Събитието вече набира широка популярност и с всяка изминала година броят на участниците в него се увеличава. Тази година те бяха 170, а гостите и младежите, които присъстваха дори само през деня, изпълваха двора на черквата „Свети Фрациск“.

В тези дни се преобразява и село Белозем. Младостта, усмивките и песните го огласяват и всеки, който е там, става по-добър.

Всяка година фестивалът има свое мото. Тази година то беше „ДА за семейството“. Защо ли? Защото нашият живот започва и свършва в семейството. Всеки човек има и създава семейство. То е най-голямата ценност в живота, благословена от Бог. Свещеници, сестри, семейства и приятели си подадоха ръка и заедно подготвиха младежта за един по-добър утрешен ден, за дни на истински християнски живот.

Информацията, дискусиите и съветите предоставиха на младежите възможност за размисъл върху любовта, вярата, самопознанието и взаи-

моотношенията в семейството. Обсъждани бяха теми за началото на живота, за моментите, свързани с влюбването, за целомъдрието, за конфликтите в семейството и за това как да бъдем по-добри според Божията воля.

Фестивалът започна празнично с храмов празник в катедралата „Свети Лудвиг“ в Пловдив, последван от невероятното откриване в Белозем с песни на полската група „Play&Pray“.

Всеки ден протичаше със сутрешна гимнастика с танци, след това - молитва, литургия, конференция и работа по групи. Специални гости в конференциите бяха лекарят Богдан Пенев, който представи темата „Животът е чудо“, и Валентин Петков с „Духовен фитнес“. Вечерите бяха незабравими - с литургии на открито и със специалните гости: фолклорен ансамбъл „Слав Бойкин“ - гр. Раковски, хърватската група „Vis Progoši“, любимите „Play&Pray“ и всички гости, които идваха поне за миг да се докоснат до фестивала, до Бог и да кажат „ДА“ за семейството.

Участниците имаха възможност да развият своите таланти в организирани уъркшопи (студиа). Тази година те бяха свързани с музика, урци по народни танци, пеене, китара, барабани. Новото бе-

Всяко дете в България има право на образование

От стр. 1

От изключителна важност е бъдещият парламент своевременно да дискутира и да приеме представеното за обсъждане допълнение към чл. 26 от Закона за убежището и бежанците, което гласи: „(4) Правото на образование на лицата, търсещи или получили международна закрила, в държавните и общинските училища се осъществява при условия и по ред, определени от министъра на образованието и науката, съгласувано с председателя на Държавната агенция за бежанците.“ Това ще даде основание на министъра на образованието и науката да разпише актуална наредба, в която всички тези проблеми и въпроси да бъдат регламентирани.

До миналата година единствената институция, която имаше ангажимент за интеграцията на бежанците, беше Държавната агенция за бежанците, но според експертите на „Каритас“ - България, повече приляга интеграцията да бъде ангажимент на Министерството на труда и социалната политика в партньорство с Министерството на здравеопазването и Министерството на образованието и науката.

За да подпомогнат хода на адаптиране на българската образователна система към деца бежанци, експертите от „Каритас“ - България, изготвиха учебни програми по български език за деца и възрастни, които бяха съгласувани

с МОН. Целта е изготвените материали да станат част от Интеграционната програма за бежанци и търсещи закрила. Разработени са и стандартизирани тестове за определяне на завършен клас, етап и степен на образование, както и методика за приемане и записване на деца бежанци в училище, представляваща мерки, които училището би трябвало да предприеме за гарантиране на равния достъп и участие на всички деца бежанци в процеса на образование. (Изготвените материали могат да бъдат разгледани в офиса на „Каритас“ - България.)

Призоваваме отговорните институции за бързи мерки за преодоляване на съществуващите пречки пред ДОСТЪПА до националната образователна система на бежанци и търсещи закрила в България и изразяваме готовност да съдействаме за по-бързото и ефективно разрешаване на този наболял за българското общество проблем. Защото считаме, че образованието е важна и необходима стъпка за интегриране в българското общество и за прекъсване на процеса на изпадане в неравностойно положение и социална изолация. И защото вярваме, че всеки човек, независимо от своята расова, национална, етническа и религиозна принадлежност има право на достоен живот, в която и страна да се установи да живее.

2

ИСТИНА
VERITAS

Брой 10 (1491)
октомври 2014 г.

ше уъркшоп, свързан с фотография и журналистика. Поле за изява в уъркшопа имаха всички участници във фестивала, които показаха резултатите от своята работа в последната, прощална вечер - сякаш за да докажат, че могат още и че искат този фестивал да продължи.

Това невероятно събитие променя мисленето ни, насърчава християнските ценности, а участниците изживяват дни на фестивала в неповторима атмосфера. Тези млади непознати са вече семейство, защото там, под небето на Белозем, те срещнаха Бог.

А дворът на черквата стана домът на това младежко семейство, което казва с чисто сърце: „Семейството - аз съм ЗА“.

Йоана КИСЬОВА

Папата призова за защита на Амазония - „белия гроб на планетата“

Става дума за инициатива, целяща координирането и засилването на работата на онези църковни организации, полагащи усилия за защита на Амазония, които са изолирани и разпръснати по територията на континента. Папското послание е подписано от ватиканския държавен секретар кардинал Пиетро Паролин и е адресирано до архиепископа на Хуанкайо и председател на отдела за „Справедливост и мир“ на CELAM монс. Педро Рикардо Барето Химено.

В посланието папа Франциск изразява радостта си от приемането на апела му за „създаване на тази иновативна мрежа, специално ориентирана към екологичните проблеми в Амазония“. В обръщението си към епископите в Рио де Жанейро на 27 юли 2013 г. папа Бергольо бе отправил „силен призив за зачитане и опазване на цялото Творение, което Бог е поверил на човека не за да го експлоатира диво, а за да го превърне в градина“...

Папата пожелава успех на инициативата, като припомня, че „дигиталната мрежа трябва да бъде пространство, изпълнено с човечност - не мрежа от кабели, а от хора“. Само по този начин чрез

мрежата християнското свещенство може да стигне до човешките житейски периферии, като позволи християнската закваска да спомогне за напредъка на културите и на техните ценности в Амазония“.

Накрая Светият отец насърчава църковната панамазонска мрежа да допринесе за „разширяване на възможностите за разбирателство и солидарност между хората и народите с постоянното отражение на Христовата светлина - онази светлина на народите, която озарява и Вселенската, и местните Църкви“.

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Директор
свещеник **Благодест Вангелов**

Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Тел./факс 952-29-59,
E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марко Георгиев
ISSN 0861-6450

Не забравяйте да се абонирате
за вестник „Истина-Veritas“

в най-близката пощенска станция.
Каталожният номер
на „Истина-Veritas“ е 347.

Дания. Наскоро в столицата Копенхаген много тържествено бе открит голям ислямски религиозен център на площ от 6800 кв. м - огромна джамия и институционни учреждения. По този повод емигриралният от Иран, защото е приел християнството и е заплашен от преследване, д-р Мустафа Фупозандех е заявил, че „построяването и учредяването на големи ислямски центрове с огромни джамии в Европа е политическа проява и сигнал за експанзия - разширяване на джихада (свещена война на мюсюлманите) в Европа“. Днес в Дания живеят над 800 хиляди мюсюлмани и ислямът е вече втора по вярващи религиозна общност в страната след протестантите.

Никарагуа. Никарагуанският католически свещеник Мигел д'Еского Брокман, завършил Папската църковна академия, започва да се занимава с политика и става външен министър от 1997 до 2009 г. при санднисткото управление на страната. Архиепископът на Никарагуа незабавно го отстранява от свещеническата служба, тъй като според църковните канони свещениците нямат право да заемат политически длъжности. През 2010 г. Брокман е избран за председател на Общото събрание на ООН. След пенсионирането си той се обръща към папа Франциск, който възстановява свещеническите му права. Днес 81-годишният високо ерудиран свещеник Мигел Брокман е в „отлично здравословно състояние“ и неговите служби и съдържателни проповеди привличат много богомолците и особено младите християни.

САЩ. В знак на солидарност с католиците в Светите земи 18 католически епископи от САЩ са посетили Израел, Йордания, ивицата Газа, Палестина. В продължение на една седмица те са били посрещани много сърдечно и радостно в Йерусалим, Назарет, Витлеем и ивицата Газа.

Италия. Италианският премиер Матео Ренци се е срещнал за първи път с кардинал Пиетро Паролин и в продължение на час са разговаряли по различни въпроси и проблеми, засягащи двете страни. Преди това премиерът Матео е бил приет от папа Франциск.

Хърватска. В град Карловац е била осветена тържествено православна катедрала „Свети Николай“ от сръбския православен патриарх Иринеи в присъствието на католически епископ. Храмът е бил разрушен по време на войната. По този повод главата на Сръбската православна църква е заявил, че присъствието на католически епископ е „драгоценен икуменичен знак“ и че между православни и католици съществуват много повече близост, отколкото различия. Той е изказал съжаления, че все още има хървати, които са против кирилицата, която не е сръбска азбука, а наследство от светите славянски братя Кирил и Методий и църковна писменост на всички православни. От над 5-милионното население на Хърватска над 4.4 милиона са католици.

Бразилия. При строежа на футболен стадион за световното първенство по футбол през т. г. край най-големия град Сао Паулу е трябвало да се разруши палатков лагер за бездомници; на същото място обаче били построени две хиляди социални жилища за бездомни. След края на световното пър-

венство градски служители направили списък на бездомните за настаняване в новите жилища, а в списъците се оказали и служители, които нямат право, имало приказки и за покупки. След разкритията и бурните протести президентката Дилма Русеф наредила на кмета на Сао Паулу Фернандо Хадбад да покани католическия архиепископ на града и да направи нов списък на имащите право на жилище в присъствието на представители на Католическата църква.

Венецуела. На правителствено заседание комунистическите министри са взели странното решение да се претвори християнската молитва „Отче наш“ в молитва към починалия бивш комунистически президент на страната Уго Чавес със следната редакция: „Чавес наш, който си на небето... дари ни светлина, за да не бъдем изкушени от капитализма.“ Католическата църква във Венецуела гневно е протестирала; архиепископът на столицата Каракас кардинал Хорхе Уроса Савино е заявил: „Тази молитва е на християните и е неприкосновена!“ От 28-милионното население на Венецуела над 20 млн. са католици.

Белгия. През 1984 г. белгийският свещеник Жак Клеманс навършва 75 години и следва да се пенсионира. Той е енорист в

белгийския град Налин и епископът му предлага да продължи да служи, докато дойде заместник. Отец Жак му казва, че е в отлично здраве и ще продължи да служи. Днес отец Жак Клеманс е най-възрастният свещеник в Европа - 105-годишен - и с младежки ентузиазъм изпълнява свещеническата служба. Дълголетие си дължи на стриктна всекидневна програма - сутрин става в 5.30 ч., вечер си ляга в 21.00 ч. Всеки ден в 12 часа прескача с колата си да обядва със събратята си!

Ирак. Архиепископът на халдейската общност е заявил пред католическата информационна агенция „Фидес“, че е прогонен от ислямистите, които са окупирали епископския дом в Мосул в Северен Ирак и са го превърнали в квартира на „Ислямска държава“.

Аржентина. Ръководството на аржентинския спортен клуб „Сан Лоренцо“ е решил единодушно футболният стадион на клуба да носи името „Папа Франциск“. Още като младеж папа Франциск е бил страстен поддръжник на отбора и е регистриран под № 88 235.

+++ При автомобилна катастрофа тежко е пострадало семейството на Емануел Бергольо - племенник на папа Франциск. Загиват жена му Валерия и двете им деца - Хосе на 2 години и Антонио на 8 месеца. Емануел е тежко ранен и е в болница; той е син на починалия брат на папа Франциск Алберто. Причините за тежката катастрофа се установяват. Папа Франциск е дълбоко опечален и постоянно се моли за пострадалите.

Ватикан. Конгрегацията за божествения култ и тайнствата е публикувала декрет, в който се установяват дните в църковния календар за литургич-

но честване на двамата папи, канонизирани през април 2014 г. за светци: Йоан XXIII - на 11 октомври, и Йоан-Павел II - на 22 октомври. Двете дати показват важни моменти от живота на двамата светци. На 11 октомври 1962 г. Йоан XXIII открива II ватикански събор, а на 22 октомври 1978 г., шест дни след избора му, Йоан-Павел II се възкачва и поема Светия престол.

+++ Говорителят на Ватикан отец Федерико Ломбарди съобщи, че папа Франциск ще посети Турция към края на ноември т.г. Датата на посещение и програмата още не са окончателно уточнени. Ломбарди е заявил, че турският президент Реджеп Ердоган е поканил официално папа Франциск да посети Турция от 28 до 30 ноември. Освен това покана е получена и от Вселенския патриарх Вартоломей - папа Франциск да присъства на патронния празник на православие то 30 ноември. Очаква се покана и от правителството на Турция.

+++ Новият директор на ватиканската банка Жан Баптист де Франсю е изпратил лично писмо до всички вложители на банката, в което ги е уверил, че банката ще стане образец за „високоотговорна служба в евангелизаторската и пастирската мисия на Католическата църква и към клиентите вложители“. Преди постъпването на новия директор ватиканската банка е имала 3500 клиенти вложители. Днес банката е привлекателен финансов център и вложителите са над 15 хиляди

+++ Папа Франциск е приел на частна аудиенция енорийския свещеник на Газа отец Хорхе Ернандес, който е аржентинец. Разговорите между двамата аржентинци са протекли „много сърдечно“. Отец Хорхе ръководи единствената католическа общност в ивицата Газа и религиозния център с храма „Светото семейство“, католическото училище, детска градина, където се обучават мюсюлмански и християнски деца и ученици. По време на израелските бомбардировки центърът е служел за убежище на пострадалите и болни.

+++ Папа Франциск ще посети от 13 до 15 януари 2015 г. Шри Ланка, остров Цейлон. Той ще посети северните райони на острова, където живеят предимно католици. Светият отец ще отслужи литургия в католическото светилище в гр. Мадху, което е издигнато през 1670

3 ИСТИНА
VERITAS
Брой 10 (1491)
октомври 2014 г.

Нови стъпки към реформата на Римската курия

Специалният кардиналски съвет за реформа на Римската курия завърши проектодокумента за новата Апостолическа конституция, съобщил в сряда на брифинг ватиканският говорител отец Федерико Ломбарди. „Работата на Съвета на деветимата кардинали, учреден от папа Франциск, вече дава първите резултати - каза отец Ломбарди. - Папата участва на всички срещи на съвета, дори на тази, въпреки про-

г. в края на града и носи името „Света Богородица“, и ще почетем паметта на християните мъченици и жертви на гражданската война от 1983-2009 г. Заедно с архиепископа на столицата Коломбо кардинал Малколм Ранджи ще приемат ръководителите на двете враждувачи страни - тамили и сингали, за помирение и мирно съжителство. През 1995 г. Йоан-Павел II по време на азиатското си пътуване е посетил само столицата Коломбо, населена от сингали.

+++ Едно необичайно поклонничество стана медийно събитие. Набожно френско семейство, живеещо на френско-италианската граница, решава да посети папата по необичаен начин - без кола до Рим, мъж, жена, шест деца и две магарета - носачи на деца, провизии и дрехи. При пристигането в Рим животните са настанени в обор, а родителите и шестте деца са приети от папа Франциск много весело и радушно в голямата зала за аудиенции, където множество присъстващи посрещат с аплодисменти смелите поклонници. С цялото семейство, седнало на видно място, папата разговарял дружелюбно, поднесъл подаръци: лакомства за децата и религиозни сувенири на родителите, благословил ги и шеговито ги попитал: „Но къде са другите двама членове на семейството, защо не ги доведоха, те настанени ли са добре?“ „Да, настанени са добре. Те имат други задачи!“, отговорил съпругът под аплодисментите на присъстващите. Създа се весела атмосфера и с взаимни поздравления и пожелания завършило това уникално поклонничество.

+++ От септември 2014 г. блясъкът и величието на градините в папската лятна резиденция Кастелгандолфо вече са достъпни и за туристи. Общата площ на разкошните градини е 550 дка. Посещението се извършва след предварителна заявка. Обиколката с автобус е по 26 евро на посетител, осигурен е водач - преводач.

+++ Почетният папа Бенедикт XVI е закрил с тържествена литургия тазгодишния „ученически кръжок“, създаден лично от него. На литургията са присъствали всички участници в кръжока - кардинали, епископи и свещеници.

+++ Папа Франциск е назначил кардинал Роберт Сара за председател на Папския съвет „Кор Унум“, а кардинал Мауро Пиаченца - за префект на Върховния съд.

+++ Светият отец е приел новия посланик на Германия към Светия престол г-жа Анете Шаван, която му е връчила акредитивните си писма. За

първ път Германия назначава жена за посланик към Светия престол.

+++ Папа Франциск е назначил архиепископ Луиджи Бианко (54) за нунций в Етиопия и в Джибути и за апостолически делегат в Сомалия.

+++ Папата е приел на официална аудиенция президента на Тунис Мохамад Монсеф Марзуки. В почти двадесетминутен разговор са били обсъждани въпроси, свързани с всякакви форми на насилие и екстремизъм в регионален и международен аспект. Засегнат е бил и въпросът с бежанците, които използват всякакви лодки по морето и често плаването им завършва нещастно. Президентът е благодарил за активната помощ на Католическата църква в здравеопазването и в образованието.

+++ На специална литургия в базиликата „Свети Петър“ на 21 ноември т.г. папа Франциск ще открие Година на посветените, която ще бъде закрыта през ноември 2015 г. През тази година той ще посети Торино, Авила и Сантяго, свързани с 200-годишнината от рождението на основателя на салезианите Дон Джовани Боско (1815), 500 години от рождението на испанската църковна учителка и кармитка монахиня Тереза от Авила (1515), както и 800 години от поклонничеството на свети Франциск от Асизи в Сантяго (1215). Според преданието свети Франциск е бил начело на група поклонници от Италия, посетили гроба на свети Яков в Сантяго ди Компостела, Испания.

+++ За първ път от избирането му Римският епископ е отслужил тържествена литургия, по време на която е венчал 20 брачни двойки от римската епархия. Тържествената литургия е била отслужена в базиликата „Свети Петър“. Тази венчална литургия е извършена на 14 септември - три седмици преди началото на Синода за семействата в Рим. Досега само Йоан-Павел II (1978-2005) е извършвал официални венчавки - по време на Световната среща на семействата през 1994 г. в Рим.

+++ Говорителят на Ватикан съобщи, че папа Франциск е получил официална покана от президента на европарламента Мартин Шулц да говори пред евродепутатите. Поканата е приета и папа Франциск ще говори на 25 ноември в европейския парламент в Страсбург. Досега само Йоан-Павел II е говорил пред евродепутатите - на 11 октомври 1988 г. в Страсбург. Папа Бенедикт XVI (2005-2013) също е бил канен, но не е посетил европарламента.

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

до 11 февруари идната година. „Кардиналският съвет не взема решения за структурата на курията, а трябва да формулира предложенията предвид новата Апостолическа конституция“, подчерта ватиканският говорител.

Освен това на 4 и 5 октомври ще проведе заседание и на Комисията за защита на малолетните, свикана също по искане на папа Франциск.

На 27 юли, неделя, след обяд в хубавото слънчево време храмът на сестрите евхаристинки „Свети Йоан XXIII“ привлече отново голямо множество хора, но този път по повод 125-ата годишнина от основаването на обществото на сестрите евхаристинки. Като начална дата се смята 21 април 1889 г., мястото е Солун, главно действащо лице е Исус Евхаристия, послужил си с божия раб отец Йосиф Алоати, който в храма на отците лазаристи в молитва получава вдъхновението да основе общност, посветена на Светата Евхаристия.

Освен това свое основно призвание монахините се грижат още за болни, сираци, бедни, изоставени, шият, работят земеделски труд... Войните ги пръсват, но Бог е пожелал те да просъществуват. През 1920 г. идват в София и съвсем скоро откриват сиропиталище за момичета, които са възпитавани в любов към труда и обич към семейния живот. През 1949 г. с влизането в сила на Закона за изповеданията на сестрите е отнето правото да се грижат за своите питомки, а през 1962 г. трябва да напуснат своя дом, изграден с толкова усилния и любов, както и започнато милосърдно дело. Те се преместват в къщата, закупена от архиепископ Анджело Ронкали, на ул. „Тодор Стайков“ (днес ул. „Анджело Ронкали“ 2). Условиата са различни, но винаги са в Божия дом, където Исус е обичан, прославян и обожаван! Ще дойдат по-добри дни, вярват сестрите, защото Божите дела са чудни.

Още в първите страници на историята на сестрите евхаристинки се вписва семейството - семейството, за което днес се молим. Семейството на сестра Еврозия и отец Йосиф Алоати е едно истинско семейство, дало достойни деца на Църквата и човечеството. От него са излезли две монахини и двама свещеници. Евангелието на този ден ни говори, че „Който има заповедите Ми, той е, който Ме люби - и жилище в него ще направим“. Не е ли това историята на сестрите, възпитани да имат заповедите Божии в сърцата си? След Бог са родителите. Бог никога не бърка. Той е сърцевед. Един ден, когато семейството се разхожда, виждат един палат - в тях веднага изниква желанието тази

Време за размисъл и размисъл

сграда да бъде ползвана за милосърдни дела.

Предизвикателствата в днешния свят са подобни. Бог е вечен и винаги дава възможност за милосърдни дела. Той предвижда нещата. Еврозия има предложението, но пътят ѝ е друг. При една среща със свети Дон Боско той ѝ казва: „Прави това, което твоят брат ще ти каже.“ Сам Йосиф е възхитен от своята сестра. Ето го жилището на сестра Еврозия - общността. Този ден имаме право да благодарим на Господ за обществото, за семейството, за това, което те са в нашия живот!

Такива мисли вълнуваха епископ Христо Прошков, който отслужи светата литургия и проповядва. В съслужение бяха архимандрит Роман Котевич от Малко Търново, отец Георги

Свобода от Казанлък, отец Андраш Пап от Мишколц, Унгария, отците от София Благовест, Петко, Йоан-Милен, Йоан-Виктор и съвсем наскоро пристигналият отец Бернардин, кармитанин, както и дякон Мартин. За да споделят радостта на сестрите, бяха дошли сестри от Македония, както и някои от сестрите облатки, сестри на Майка Тереза, сестри от нунциатурата, сестри бенедиктинки... И много миряни от София и цялата страна. След литургията бе представено слайдшоуто „Това правете за Мой спомен.“ То ни потопи в духа и във времето на историята, повече от век битувачи в нашите земи. Както винаги, в духа на милосърдие след официалната част имаше време за почерпка, размисъл и... размисъл.

И-В

390 години от първото духовно училище у нас

Чипровци - Цветето на България, както е било наричано от именитите епископи и велики българи Петър Богдан Бакшев, Петър Парчевич и Илия Маринов, е дало и първото българско модерно училище. То е основано през юни 1624 г. - веднага след като чипровчанинът Илия Маринов е назначен за Софийски католически епископ (2 юни 1624 г.). Епископ Илия Маринов се е ползвал с голям авторитет сред чипровчаните и основаното от него училище по граматика се радва на голям успех: през 1625 г. в него са се учили 60 деца, през 1628 г. - 80, а през 1631 г. децата са вече над 100; тогава се построява и новата сграда на школата. През 1656 г. Марцианополският архиепископ Петър Парчевич наред с други книги искал и 40 граматика на славянски (илирийски) език за нуждите на училището. Обучението там е било безплатно, като по-малки училища е имало и в съседните на Чипровци католически селища Копиловци, Железна и Клисурса. Нека да споменем, че освен това училище в Чипровци е имало и друго, наречено „Семинариум“, където са се изучавали философия и логика, но в двете училища преподавали едни и същи учители. От 1635 г. до 1667 г. в чипровските училища учителства известният педагог Иван Лилов. В едно негово писмо от началото на септември 1649 г. ние научаваме, че той е искал от конгрегацията „Пропоганда фидеи“ 20 граматика на славянски и най-малко 100 буквара и толкова сметанки за деца. Голяма роля за просветното дело в Чипровци изиграва и Софийският архиепископ Петър Богдан Бакшев, който някол-

ко пъти е отправял искания пред конгрегацията за получаване на средства за издръжка на учителите и за книги. В една негова релация от 1653 г. научаваме: „В Чипровското училище продължава да учителства Иван Лилов, който получава годишна заплата от Конгрегацията в Рим 15 скудии. Той обучава 60 деца, учи ги да пишат и четат на латински и славянски“. Сред най-известните ученици на Чипровската школа са Никополският епископ Филип Станиславов от с. Ореш, автор на първата печатна книга на новобългарски „Абагар“, издадена в Рим през 1651 г.; ръководителите на избухналото на 6 септември 1688 г. Чипровско въстание - Георги Пейчевич, Иван Станиславов, Богдан Маринов, Лука Андрейнин, Андрея Драгущ, и др.

След Чипровското въстание през 1688 г. се слага край на цветущия град Чипровци и на католичеството в този край - от около 500 чипровски родове само една трета се спасили чрез бягство от турския ятаган. Но чипровчаните продължават просветното си дело в Банат - през 1738 г. откриват във Винга училище, в което са се учили четене, писане и вероучение (за едногодишно и двугодишно обучение); краснопис, рисуване, ръчен труд, история, география и вероучение (за трикласното и четирикласното обучение). Учителите общували с децата във Винга само на български език, а на илирийски (хърватски) се обучавали само на четене и писане; от 1860 г. обучението се водело само на български език. А в Чипровци след разорението на Църквата и на просветното дело през 1772 г. се основава килийно училище за православно население - една стъпка назад след цветущата „чипровска колегия“ (училище), появила се век и половина порано.

Събрал и съставил отец Койчо ДИМОВ

4

ИСТИНА
VERITAS

Брой 10 (1491)
октомври 2014 г.

Послание на папа Франциск за Световния ден на мисиите

От стр. 1

рече им насаме: блажени очите, които виждат това, което вие виждате!“ (Лк. 10, 20-21, 23).

Три са моментите, които представя свети Лука. Първо Исус говори на учениците Си, след това се обръща към Отца и после отново започва да говори с тях. По този начин Исус иска да сподели с учениците радостта Си, която е различна и по-възвишена от тяхната.

2. Учениците бяха пълни с радост, въодушевени от силата да могат да освобождават хората от демони. Обаче Исус ги предупреждава да не се радват от силата, която им е дадена, а от получената любов, „че имената ви са написани на небесата“ (Лк. 10, 20). На

тях им е било съизволено да изпитат любовта Божия и дори способността да я споделят. И това, че учениците са изпитали тази любов, изпълва сърцето на Исус с радостна благодарност. Лука разбира тази радост в една перспектива на Триединно общение: „...се зарадва Духом Исус и рече: прославям Те, Отче...“ Този момент на дълбока радост извира от голямата любов на Исус като Син към Отца, Господ на небето и на земята, Който е скрил тези неща от мъдри и разумни, а ги е разкрил на младенци (вж. Лк. 10, 21). Какво е разкрил и е скрил Бог? Тайните на царството Си, утвърждаването на божественото в Исус и победата над Сатаната.

Бог е скрил всичко от оне-

зи, които са самодоволни и мислят, че вече знаят всичко. Те са заслепени от собствената си самонадеяност и не оставят никакво място за Бог. Човек може лесно да си помисли, че става дума за някои от съвременниците на Исус, които Той Самият няколко пъти е упреждал при различни случаи; не, това е опасност, която винаги е съществувала, която дебне и нас. Докато „младенците“ са смирените, простодушните, бедните, маргинализираните, безгласните, тези, които са уморени и потиснати, тези, които Исус нарича блажени.

3. „Тъй е, Отче, понеже такава беше Твоето благоволение“ (Лк. 10, 21). Думите на Исус трябва да се разбират във връзка с вътрешната му

радост - заради благоволенieto, което говори за един спасителен и доброжелателен план на Отец към хората. В контекста на тази божествена доброта Исус се радва, защото Отец е решил да обича хората със същата любов, която има към Сина. А Лука ни говори за подобна радост и у Мария: „Душата ми величае Господа и духът ми се зарадва в Бога, Спасителя мой“ (Лк. 1, 46-47). Това е Добрата вест, която води към спасението. И в двата случая това е радост от спасението, което се осъществява, защото любовта, с която Отец обича Сина, стига до нас и чрез действието на Свети Дух ни обгръща и ни въвежда в живота на Светата Троица.

Отец е източник на радост-

та. Синът е Неговото проявление, а Свети Дух - одухотворителят. Веднага след като хвали Отца, според евангелиста Матей Исус ни казва: „Дойдете при Мене всички отрудени и обременени, и аз ще ви успокоя; вземете Моето иго върху себе си и се научете от Мене, понеже съм кротък и смирен по сърце, и ще намерите покой за душите си; защото игото Ми е благо и бремето Ми леко“ (11, 28-30). „Радостта от Евангелието изпълва сърцето и живота на всички, които срещат Исус. Тези, които приемат Неговото послание за спасение, се освобождават от греха, мъката, вътрешната празнота и самотата. В Христово радостта постоянно се ражда отново и от-

На стр. 6

Семейството е дар от Бог. Дар, който има за звание да принесе достойни плодове на Небесния олтар. Чрез Своята безгранична любов Бог сътвори по Свой образ и подобие човека - мъж и жена, за да постави основите на човешкото семейство. Семейството е благословено общество, което с Божието милосърдие, помощ и закрила се гради и усилюва единствено върху любовта. Посредством благословената си природа семейството непрекъснато търси да живее в красотата, добротата и любовта - дарове, чрез които достойно успява да съгласува изпълнението на различните дела, засягащи добруването на всички членове от семейството. Това съгласувано устройство се осъществява в пълен диалог с главата на семейството, разумно движеща външното и вътрешното благосъстояние на цялото семейство с цел вътрешния мир на всички.

Разбира се, това благосъстояние едва ли би могло да се реализира на практика, ако то не се състои от общи задължения за цялото семейство и задължения на различните членове на семейството помежду им. Тези семейни задължения ще ни помогнат по-ясно да се организираме като семейство и в същото време да се изграждаме като личности, които знаят и разбират, че правото на избор всъщност е едно необходимо задължение, което ни въвежда в красотата и нежността на любовта.

Обикновено когато говорим за главата на семейството, по навик винаги си мислим, че това е мъжът и много рядко, че е жената. Това е така, защото в първото семейство главата е този, когото Бог е поставил. Този факт може да се види още в началото на Стария завет с нашите прародители Адам и Ева, на които Бог им дава покора, след като са нарушили забраната да не ядат от дървото. В книгата Битие Бог казва на Ева: „Към мъжа си ще те гнеш, и той ще господарува над тебе“ (Бит. 3, 16), а на Адам казва: „С пот на лицето си ще ядеш хляба си, докле се върнеш в земята, от която си взет; защото пръст си и в пръст ще се върнеш“ (Бит. 3, 19)...

И така главата на семейството, който и да бъде той, е длъжен да поеме върху себе си цялата грижа за цялото семейство и да полага неуморна грижа за него, считайки се за отговорен както пред Бог, така и пред хората. Той трябва да полага особени грижи, за да могат всички да живеят праведно и безболезнено. Наред с материалните той трябва да се грижи и за духовните дела - преди всичко вярата и благочестието. Никога не трябва да забравя, че семейството е Църква, на която той е глава и трябва да пази чистотата ѝ. Трябва да поддържа молитвения живот в нея, като редовно събира всички за домашна молитва. Времето за просвещаване на семейството във вярата да му бъде присърце. Да носи с вяра кръста, който Бог му е дал, за да може смело и с бащинска любов да вразумява, укрепва и успокоява всеки. Вярата му да бъде основа за любовта. Ако бди за мира и любовта в семейството, то всеки ще бъде с него. Да няма други мисли освен да изпълнява Божиите закони. Както Добри-

ят пастир се грижи за своите овци, така и той е призван да пази и бди над цялото си семейство.

Ако членовете на цялото семейство искат да живеят в мир помежду си, то те трябва да бъдат верни и послушни на главата на семейството, като не позволяват да имат две или повече глави. Защото както ни учи Христос: „Никой не може да слугува на двама господари: защото или единия ще намрази, а другия ще обикне; или към единия ще се привърже, а другия ще презре“ (Мт. 6, 24). А това се постига, когато всички те

та си, трябва да я приемем като Божи дар с благодарност към Бог. Към този велик дар трябва да се отнасяме единствено с любов и уважение...

Хубаво е да се обърне сериозно внимание на факта, че когато изборът вече е направен както от мъжа, така и от жената, тайнството брак трябва да бъде извършено от Бог чрез Неговите служители - епископи или свещеници в Църквата. Извършеното от Бог съчетание е тайнственото духовно и телесно сливане. Всички онези млади хора, които поради незнание или небрежност пренеб-

та благодарат. На тези, които се подготвят да приемат Божието тайнство брак, се препоръчва да бъдат винаги смирени, да посят и постоянно с молитва да изграждат любовта си с доверие в пълна вяроност и взаимно уважение. Защото когато Апостолът пише за любовта, той ни казва, насърчавайки ни: „стремете се към любов“ (1 Тим. 6, 11), тоест усилено се стремете към любовта, или „облечете се в любовта“ (срв. Кол. 3, 14) - употребете напрегнат труд за нейното придобиване и се молете Бог да ви дарува дух на любов (вж. 2 Тим. 1, 7),

нежността и съчувствието към другия. Тази външна красота, на която всички искаме да бъдем живи свидетели, изразява наличието на вътрешната, която съпрузите трябва да опазят и споделят през годините на своя семеен живот...

Взаимното съдействие е важен етап в развитието на семейството, където чрез него се гради непрекъснат мир и нерушимо съгласие - за превъзможването на различни трудности и неприятности. С помощта на доверието съпрузите могат и са способни да преодолеят всичко, като се опират винаги един на друг. Но венец на всичко си остава съпрузеската вяроност, т.е. запазването на първото условие на брачния съюз - съпрузите винаги да си принадлежат един на друг и с душата, и с тялото си. Никой от двамата не принадлежи на себе си. Мъжът принадлежи на жена си, а жената - на мъжа си. Сам Бог казва: „Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се прилепи към жена си; и ще бъдат двама“ (Бит. 2, 24) не защото иска човек да мрази родителите си, нито защото трябва да ги зачеркне от живота си, а за да може да възлюби другия човек изцяло. Той трябва да забрави всичко, за да може да успее да преодолее дори себе си. Не можем да встъпим в брак, ако зачитаме егоистично само себе си. Трябва да превъзможнем себе си, като се оставим да бъдем водени и поучавани от Църквата как да живеем за другите. Верността към другия мощно укрепва доверието. Верността и доверието са като две релси, по които любовта движи семейството напред към целта, за която Бог го е призвал. Влюбеният мъж вижда единствено любимата си, която обича. Така ни казва и пророк Давид: „Винаги виждах пред себе си Господа, защото Той е от дясната ми страна; няма да се поклатя“ (Пс. 15, 8). А апостол Яков продължава, казва

На стр. 7

Семейните задължения - диалог в дома

живеят в благоразумие, мир и любов. Семейството няма да бъде обединено, ако не постави Бог в центъра на своя живот. Никой не трябва да допуска своеволие и нещо, което да е нередно. За да има траен мир и съгласие в дома, всички трябва да работят за доброто на семейството. Разединеността на силите отслабва и спира успеха. Любовта носи взаимна помощ. Всеки член на семейството е длъжен да пази с думи, мисли и дела честта и чистотата на своето семейство. Бог благославя всеки човек, който пази своя дом така, както пази вярата си. Благонравният, чистият и благочестивият живот на всички членове на семейството води единствено само до мир и братолюбие. В семейството всеки трябва да се обръща към другия с уважение и доверие.

Взаимните задължения на различните членове на семейството са плод на взаимната любов и уважение. Затова когато говорим за съпружество, е необходимо силно да подчертаем, че съпружеството дава временно щастие и вечно спасение. Затова е горещо препоръчително младите, които се подготвят за това тайнство, да знаят, че към него е важно да се пристъпва не лекомислено, а със страх Божий, вяра и любов. Бог очаква от всеки да бъде верен и благочестив. Тогава със сигурност Бог благославя доброто съпружество, а това се вижда по плодовете, което то принесе. Осъществяването на децата трябва да се научат да бъдат благочестиви, да се уповават на Бог и да Му бъдат предани във всичко. Единствено тогава тяхната молитва ще бъде чува. А тяхната молитва към Бог трябва да е Сам Бог да им изпрати другата половина, угодна Нему и спасителна за тях. Бог вижда в сърцата на всеки и познава всички и всичко. Ето защо, когато търсим съпружески съюз, трябва да имаме за единствена цел само това, което е благословено от Бог. Всичко, което ни води към лична изгода, страстна неуравновесеност, корист или суетност, е грех, който ни тласка директно към пропастта, т.е. към гроба. За да избегнем тази опасност, Бог вече ни е предупредил. Целта ни трябва да е само една - взаимната помощ във временния живот заради вечния живот в Божия слава и за доброто на другите. Когато вече сме намерили половинка-

регват Божията благословия, сами стават обвинители на своя съюз. Със сигурност естествените им съюз по любов може да е една благодат, но когато липсва Божията благословия, в този съюз изникват проблеми, които без Божията помощ едва ли биха могли да се разрешат. Ето защо на младите се препоръчва да имат Църквата за свой дом, където човек се пречиства, освещава, отрезвява с молитвата на Божия народ за Божия благодат. Ето, между нас има семейства, нека те да кажат от личния си опит на съпрузи, че за да устоиш в траен и спасителен съюз, на всички нас са ни необходими повече от всякога опитът и любовта на майката Църква. Фактът, че природните връзки се късат, ни показва, че единствено е непреодолима Божия-

защото любовта е от Бог (1 Ин. 4, 7), излива се в нашите сърца чрез дадения нам Дух Светий (Рим. 5, 5). А дарът на Духа трябва да се заслужи и привлече, което не може да се постигне само с думи. Думите, както знаем, говорят чрез делата.

И така, когато Бог съчетава един мъж и една жена чрез тайнството бракосъчетание, едва тогава те са вече една плът и една душа. Именно върху тази дълбока истина - дар на Божия промисъл, се формират и техните общи взаимни задължения. На първо място е любовта. Любовта трябва да е трайна, чиста и трезва. Тя трябва да ни говори за наличието на Божието присъствие в съпрузите, защото любовта е диалог, а не монолог. И затова семейството е диалог. Диалог между двама влюбени, между Бога и човека, между мъжа и жената съпрузи, между родители и деца. Когато любовта е основата, на която се гради семейният съюз, тогава взаимната привързаност и себеподдаване ни говорят за

5 ИСТИНА
VERITAS
Брой 10 (1491)
октомври 2014 г.

Икона и молитва за Световната среща на семействата - Филаделфия 2015

По време на вечерната молитва на 7 септември, отслужена в катедралата на Филаделфия „Св. св. Петър и Павел“, архиепископът на града монс. Чарлз Чапът представи иконата и молитвата за предстоящата Световна среща на семействата, която ще се проведе в американския град през 2015 г. на тема „Любовта е нашата мисия: семейството, изпълнено с живот“.

Една година преди дългоочакваното събитие в американския диоцез продължава подготовката за срещата в сътрудничество с Папския съвет за семейството. През следващата седмица монс. Чапът ще се срещне с ръководителите на ватиканското ведомство. „Молитвата и иконата на срещата ни вдъхновяват в подготовката за събитието“, посочи монс. Чапът в размислеността си на вечерната молитва. „Целта е да се обогати и възвърне енергията на духовния живот на католическите и некатолическите семейства, а иконата и молитвата да

ни помогнат да задълбочим връзката си Бог и нашите семейства.“

Молитвата има за цел да помогне на делегатите от цял свят в подготовката им за срещата. Тя е разпространена по всички енории и достъпна посредством интернет сайта www.worldmeeting2015.org; тя е на 18 езика, сред които е и жестомимичният език. Архиепископът на Филаделфия призовава молитвата да бъде казвана всеки ден за успеха на

предстоящото събитие. А иконата е дело на художника Нелсън Карпин, който е изобразил Светото семейство с Мария, Йосиф и Исус детенце заедно с родителите на Дева Мария Йоанниел и Ана.

Иконата е изложена в катедралата на Филаделфия, където посетителите и вярващите са призовани да се молят за семействата. С иконата и свещите, които я озаряват, е свързана и една инициатива на солидарност - посредством едно обикновено кликване на електронната страница на срещата е възможно да бъде запалена една виртуална свещ, с която се активира дарение в помощ на срещата. Същевременно ще бъде запалена и една истинска свещ в катедралата. Освен това всеки желаещ може да изпрати дарения и молитвени намерения, които ще бъдат припомнени по време на световната среща от монахините на „Светия Дух на постоянното обожаване“.

Всички заедно на детски пленер на „Каритас“ - София

За втори пореден път се събрахме заедно, за да изпратим подобаващо лятото и да се заредим с енергия, идеи и мечти за новата учебна година. Децата от Куклен, с. Баня, Малко Търново и децата бежанци от Сирия и Ирак откриха своите нови таланти, мечтахта, играха, намериха нови приятели и се радваха на тези, които познават от миналата година.

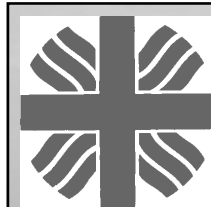
Изпратихме лятото в Китен. Още първия ден чрез игра се смесихме в три групи, на които сами избрахме имената - „Корал“, „Делфин“ и „Кит“. И разбрахме, че всъщност няма значение кой откъде е и кой какъв език владее, защото тук си имаме свои правила. И желанията ни са еднакви - да лудеем в пясъка, да запалим огън на плажа, да се разходим в града с топла царевица/сладолед в ръка, да се качим на блъскащите колички, да пеем, да рисуваме, да си разказваме истории, да играем волейбол и футбол, да сме заедно. Водихме се по слънцето и когато небето е ясно, тичахме към плажа да играем с вълните. Прохладните часове използвахме да надникнем в своето въображение. Роза, Вили и Роси бяха нашите музи, с които написахме стихове и приказки, рисувахме и играхме на различни игри, чрез които се опознавахме, откривахме света и ставахме по-смели. Вечерите бяха прекрасни и винаги изненадващи - импровизиран театър, содени питки на огън, лунапарк, танци и народни хора. Сънят накрая беше сладък за всички.

В първите дни се запознавахме и бяхме малко неуверени,

всеки искаше да е със своите. Но след третия ден вече си знаехме имената, имахме си свои общи неща. И ако някой в аквапарка се страхуваше от пързалките, имаше много ръце, които да го окуражат и заведат. Имаше кой да те завие с хавлия, ако пръстите ти са станали „жабешки“ и трепериш от прекалено скачане във водата. Споделяхме всичко, дори единствената скъпоценна китара.

„Целта на този пленер не е само да заведем децата на море, макар че за тях това е голямо събитие - повечето го виждат за първи път. Събрахме деца от няколко проекта на „Каритас“ - София: Център за обществена подкрепа „Цветница“ в Малко Търново, Център за обществена подкрепа „Св. св. Кирил и Методий“ - Куклен, и проект ПРИМЕР - с. Баня. Включихме и деца от Интеграционния център към ДАБ от Сирия и Ирак.

С помощта на разнообразната програма, специални игри за доверие и запознанство, адаптирани занимания по творческо писане и приложно изкуство искахме да провоки-

раме децата да отключат своето въображение, да помислят за своите мечти, да събудят любопитството си за света на останалите деца. И най-вече да им покажем, че те не са различни едни от други. Децата работиха в смесени групи с помощта на двама артпедагози и психолог. Самата среща с педагозите за тях е нещо незабравимо, защото получават внимание и насоки от истински специалист в конкретната област, човек, който се превръща в авторитет за тях. Започват да си вярват, да искат да покажат все повече от себе си. Такива занимания обикновено липсват в тяхното всекидневие.

„Участниците в пленера са подбрани по специален критерий. Един от сериозните проблеми в с. Баня например е, че голяма част от родителите ра-

ботят в чужбина и оставят децата си на грижата на роднини, баби и дядовци. Така децата развиват чувство за вина, че не са достатъчно добри и затова са изоставени. Липсата на родители води до отсъствие от училище. Голяма част от децата дори и в 7-и и 8-и клас се справят много трудно с изречаването на български език. В с. Баня населението е изцяло от ромски произход. За децата е важно да разширят светогледа си, да се запознаят с други деца, да получат възможност да открият своите таланти“, разказа Любомир Лазаров, координатор на проекта.

„За децата бежанци е много трудно да преодолееят първоначалната езикова бариера. В Интеграционния център към ДАБ вече за трета поредна година наши доброволци имат занимания с малчуганите и

подпомагат тяхното обучение и интеграция. В момента с подкрепата на Върховния комисариат на бежанците провеждаме безплатни курсове по български език в шестте приемателни центъра и в Интеграционния център към ДАБ не само за най-малките, но и за техните родители. Децата се чувстват прекрасно и учат много бързо, когато има кой да им обърне внимание. А тук, на пленера, много бързо се сприятелиха с останалите деца - участваха в писането на колективната приказка, играха народни танци, рисуваха“, разказа Диана Недева, ръководител на доброволците.

Децата от Куклен и Малко Търново пък са от турски, ромски и български произход, също деца в риск, социално занемарени деца, от много бедни семейства, деца, застрашени от отпадане от училище. И в двата центъра с децата се работи всекидневно, за да могат да продължат училище, да си повярват, да се отпуснат да общуват с другите деца. Това например не се случва никак лесно с децата на семействата - дървари от Странджа, които живеят на палатки в гората и цепят дърва от 7-годишна, както и с децата, които имат по 7-8 братчета.

Едно такова събитие като пленера оставя в тях трайни спомени, които след това разказват по цяла година. Събудят се за нещата, които би трябвало да правят всички деца - да играят, да творят, да учат, да се смеят и да имат много приятели!

„Каритас“ - София

6

ИСТИНА
VERITAS

Брой 10 (1491)
октомври 2014 г.

Послание на папа Франциск за Световния ден на мисиите

От стр. 4

ново. (Апостолическо насърчение „Радостта от Евангелието“, 1).

От тази среща с Исус Дева Мария има неповторимо преживяване и се превръща в „причина за радостта ни“. И учениците от своя страна бяха призовани да бъдат с Исус и да бъдат изпращани от Него, за да проповядват Евангелието (виж Мк. 3, 14), и така се изпълват с радост. Защо и ние не влезем в този поток от радост?

4. „Най-голямата опасност пред днешния свят, доминиран от консуматорството, представляват опустошението и страданието, които израстват в самодоволното и ненаситно сърце, трескаво търсещо празните удоволствия, и в притъпената му съвест“ (Апостоличес-

ко насърчение „Радостта от Евангелието“, 2). Затова човечеството има голяма нужда да се възползва от спасението, донесено от Христос... Всички ученици на Господ са призвани да развиват радостта от евангелизирането. Епископите - като главни отговорници за вестенето, имат за задача да насърчават единството на местната Църква в мисионерското задължение, като имат предвид, че радостта от възвестяването на Исус Христос се изразява както в загрижеността да го възвестяват в най-далечни места, така и в постоянно обхождане на перифериите на тяхната територия, където има повече бедни хора, отколкото те си мислят.

В много региони не достигат званията за свещенство и посветен живот. Често това е та-

ка, защото в общностите липсва заразителен апостолски плам, така че няма ентузиазъм и те не изглеждат привлекателни. Радостта от Евангелието се ражда от срещата с Христос и от споделянето с бедните. Ето защо призовавам енорийските общности, сдружения и групи да живеят интензивен братски живот, основан на любовта към Исус и с внимание към нуждите на най-онеправданите. Където има радост, плам, желание да се занесе Христос на другите, там се явяват истинските звания. Сред тях не бива да се пропускат мирските звания за мисия. Отдавна са осъзнати идентичността и мисията на вярващите миряни в Църквата както и все по-важната роля, която те са призвани да играят в разпространяването на

Евангелието. Поради тази причина е важно да им се осигури адекватно обучение с оглед на ефективен апостолат.

5. „Бог люби оногова, който драговолно дава“ (2 Кор. 9, 7). В Световния ден на мисиите също е време да се съживят желанието и моралното задължение за радостно участие в мисията сред хората. Личният финансов принос е знак за наша жертва първо за Господ, а след това - за братята, защото личното материално пожертвование се превръща в инструмент за евангелизация на човечеството...

Скъпи братя и сестри, на този Световен ден на мисиите мислите ми се отправят към всички местни Църкви. Нека не позволяваме да ни откраднат нашата радост от евангелизацията! Приканвам ви да се по-

топите в радостта на Евангелието и да подхраните една любов, която да освети вашето призвание и мисия. Насърчавам ви да си припомните - като при едно вътрешно поклонничество - „първата любов“, с която Господ Исус Христос е възпламенил сърцата на всеки един не заради някакво носталгично чувство, а за да постоянства в радостта. Ученикът на Господ постоянства с радост, когато е с Него, когато изпълнява волята Му, когато споделя вярата, надеждата и евангелското милосърдие.

Отправляме нашата молитва към Мария, образец на скромна и радостна евангелизация, нека Църквата бъде дом за мнозина, майка на всички народи и да направи възможно раждането на един нов свят.

Със съкращения

Чествайки на 15 октомври тази година празника на света Тереза Авилска, нашите мисли се отпращат вече към големия юбилей, който цялата Църква тържествено ще отбележи през следващата 2015 г. На 28 март ще се навършат 500 години от рождението на Тереза Исусова, тази изключителна жена, реформаторка на Кармилския орден, църковноучителка, тъй силно белязала живота на милиони хора по света - монаси или миряни, хора, желаещи да общуват с Бог, да достигнат до единението с Него по пътя на молитвата и да Му служат.

Какво има да ни каже днес тази, която наричаме още Големата света Тереза, за която Исус Христос, Богочовек, е станал център на нейния живот, която - поради многото извънредни мистични благодати, с които Той я е облагодетелствал - някои считат за прекалено „извънземна“, за да могат да ѝ подражават?

Заслужава си да цитираме думите от известната ѝ творба „Път към съвършенството“ (гл. 1 и 35), с които се опитва да предаде на своите сестри в Кармила вдъхновенията, получени във връзка с тъжните събития, сполетели Църквата в бурния XVI век.

„Научих за опустошителните бедствия, сполетели Франция вследствие разоренията, причинени от нещастните лютерани, както и за бързото разрастване на тази секта. Изпитвах дълбока мъка от това. Като че ли можех да сторя нещо или представлявах нещо, проливах сълзи пред нашия Господ и Го умолявах да намери лек за това голямо зло. Струваше ми се, че бих жертвала хиляди живота, за да спася поне една от тези души, които масово се погубваха в тази страна. Но бидейки жена, и то още толкова слаба и несъвършена, не бях в състояние да извърша това, което бих желала да сторя за слава Божия. Всичкото ми желание беше и още е - тъй като моят божествен Учител има толкова много неприятели, а толкова малко приятели, исках поне тези последните да бъдат добри.“

И днес нашият Господ има много неприятели. И днес Църквата е не по-малко изложена на атаки от тези, които искат да я разрушат. От всички страни до нас достигат алармиращи информации за ужасните последствия на религиозна нетолерантност, за жестокото преследване на християните с хиляди невинни жертви, за катастрофалното положение във всички сфери на обществото, на една крачка от Трета световна война... Не щеше ли и днес света Тереза да издига гласа си към небето?

„Какво е това, о, Господи и Боже мой! Или сложи край на света, или дай лек за толкова много злини! Ние самите, колкото и жалки да сме, не можем да го понасяме повече. Умолявам Те, о, Предвечни Боже, и сам Ти не го търпи повече! Угаси този пожар, Господи! Ти можеш, ако поискаш! Не заради нас Те умоляваме, Господи, ние не го заслужаваме, но направи го заради Твоя Син. Трябва да има някакво средство против толкова злини. Благоволи да го приложиш сам Ти, Господи!“

О, сестри, светът гори! Хората искат, тъй да се каже, от-

ново да осъдят Исус Христос, като Го отрупват с хиляди клевети. Искат да разрушат Неговата Църква!

О, сестри мои в Христа! Помогнете ми да изпросим милост от Господ!“

Не се ли поражда и в нас въпросът - какво можем да направим? Как да спрем или поне да намалим това зло? Как? Света Тереза без съмнение ни призовава към онова, което тя самата се е опитвала да прави, за да помогне на своя Господ в делото на изкуплението на света, към което впрочем чрез кръщението всички сме призвани.

„И тъй, реших да правя малкото, което зависеше от мене, т.е. да живея според евангелските съвети по най-съвършения начин, на който бях способна, и да насърчавам няколкото монахини от този манастир да вършат същото. Уповавах се на безкрайната Божия доброта, уверена, че Бог никога не отказва Своята помощ на онези, които са решили да изоставят всичко заради Него.“

Ние, изцяло заети в молитва за защитниците на Църквата, за проповедниците и богословите, които я поддържат, ние бихме помогнали според силите си на моя любим Гос-

ност, Тереза се моли: „Защо не съм Ти служила достатъчно щедро, за да имам сега право да искам в замяна една такава голяма милост от Тебе, Който не оставяш и най-дребната услуга невъзнаградена? Настоятелно Те моля поради заслугите на Твоя Син да ми дадеш тази милост, която Той по хиляди начини е заслужил. Успири това развълнувано море, побързай, Господи, не се бави; така че корабът на Църквата да се избява от такава ужасна буря. Спаси ни, Господи, защото загиваме!“ („Път към съвършенството“, гл. 35)

Но и миряните не са лишени от средства да правят това малко, с което „да помогнат на Господа“ в тази голяма битка за спасението на света. Ето думите от Lumen gentium на II ватикански събор (т. 34): „По силата на посвещаването им на Христос (чрез кръщението) и помазването им от Светия Дух миряните имат удивително призвание и средства, за да позволят на Духа да произведе в тях все по-изобилни плодове. И действително всички техни дела, молитви и апостолски начинания, техният брачен и семеен живот, ежедневният труд, отдихът на духа и на тялото, ако се живеят в Светия Дух, и дори житей-

Малкото, което зависи от мене...

под, Който е тъй жестоко преследван от тези, на които е напразно толкова добро.“

Ето как тя самата ни открива разковничето на изключителната плодовитост на своя живот в служение на Църквата за спасението на душите: „Реших да правя малкото, което зависеше от мене.“ И на нас днес казва същото - правете малкото, което зависи от вас. Дали сте монаси, монахини, поели пътя на посветения изцяло на Бог живот, в съзерцателни манастири или с апостолски дела в служба на ближните, дали сте миряни, живеещи семеен живот, - правете малкото, което зависи от вас.

За нас, посветените на Бога лица чрез трите обета на послушание, целомъдрие и бедност, това малко се изразява в старанието да ги живеем „по най-съвършения начин, на който сме способни“, според вече цитираните думи на света Тереза. И в своята „Автобиография“ (гл. 32) тя пише: „Тъй като се питах какво бих могла да направя за Бог, казах си, че моето първо задължение трябва да бъде да отговоря на Негово Величество, Който ме е повикал към посветения живот, спазвайки моето Правило по възможно най-съвършен начин.“ И нека да потвърдим нейната интуиция с думите от съвременния Катехизис на Католическата църква (т. 931): „Първата мисия на тези, които изповядват евангелските съвети, е да живеят своето посветяване.“

Съзнавайки тази отговор-

ност, понасяни търпеливо, всичко това става „духовно приношение, угодно на Бога чрез Исуса Христа“ (1 Петр. 2, 5), което преблагоприятно се принася на Отца в отслужването на Евхаристията заедно с приношението на Тялото Господне. Така, обожавайки Бог и действайки свято във всяко отношение, миряните посвещават на Бог самия свят.“

Наистина удивително призвание - да можем чрез нашия съвсем обикновен всекидневен живот да посвещаваме света, и то не само когато вършим дела на братолюбие, когато се молим или когато имаме да понасяме страдания и изпитания, но дори в нашия отдих, когато така да се каже „не правим нищо!“ Единственото условие и същевременно гаранция за плодовитост на всички тези малки неща от нашия живот е да ги живеем в Светия Дух, да ги присъединяваме към живота на Исус. Той, по време на земния Си живот, след като е станал истински 100-процентов човек, е осветил всички измерения на човешкото съществуване. Не може ли да свикнем, преди да се оттеглим за нощната почивка, да присъединим нашия сън към този на Исус? Нали Евангелието ни казва, че Исус е спал - например в лодката - на възглавница по време на бурята (срв. Мк. 4, 38). Когато вървим или просто когато вървим по улиците (или по коридорите в манастира), не мо-

Семейните задължения - диалог в дома

От сmp. 5

вайки: „Или мислите, че напразно говори Писанието: „До ревнивост Бог обича духа, който е вселил в нас“? (Иак. 4, 5). Но внимание, Бог не е ревнивец. Горко ни, ако мислим така. Той дава на човека такава представа за Себе Си, за да ни покаже, че трябва да бъдем обърнати изцяло и единствено към Него. Когато единият не приема другия да гледа други хора, какво става? Човекът се гневи, стават кавги, хвърчат чинии и т.н., но накрая настъпва мир, защото идва ред на диалога, а след него любовта с търпение смело всичко извинява и прощава (срв. 1 Кор. 13, 7) и така семейният живот - отново укрепен и усилен - продължава. Така и Бог не търпи ние да гледаме любовно към светския суетен дух и към греха.

Липсата на вяроност, макар и само предполагаема, ражда подозрителна ревност, пропъждаща покоя и съгласието и разрушава семейното щастие. Затова Църквата ни учи да не ревнуваме. Защото ревнивият иска само и единствено своето. Затова ревността не е любов. Ревността е егоизъм, който погубва и душата, и тялото, т.е. погубва цялото семейство. Да не ревнуваш, това е едновременно и подвиг, и изпитание на съпружеската мъдрост и любов. Любовта е смирение и кротост. Затова в Писанието още е казано: „Бог се противи на горделиви, а на смирени дава благодат“ (Иак. 4, 6). За да се постигне тази благодат, Църквата - като майка и учителка - горещо препоръчва на семейството да има свой духовен ръководител, един добър свещеник, който да го води по пътя на истината...

Постигането на пълната и взаимна хармония между съпрузите идва от правилното разбиране и изпълнение на личните задължения на всеки от тях. Тук е важно за момент отново да подчертаем значението и силата на смирението, защото именно в тази добродетел се крие голяма част от тайната на разбирателството между двамата съпрузи. Смирен човек е този, който обича другия човек, подчинява се, приема другия, приема това, което търси другият. Това приемане е знак, че смиреният човек е намерил Божията благодат в себе си и вече е станал свободен човек. Като такъв той приема другия, обича го, защото се е освободил от оковите на своя егоизъм и приема другия човек, както си е, и предпочита той да стане нещастен, а другият да бъде щастлив. Това е истинската любов - както Христос предаде Себе Си на смърт заради нас... Това е любовта - да отдадеш живота си, битието си на другия човек. И внезапно, когато правим тази жертва,

разбираме, че в това откриваме себе си, самите себе си. В жертвата преоткриваме смисъла на съществуването си. Ако мъжът се води от всичко казано допреди малко, той - като глава на жената - трябва да се грижи достойно за нея, както Христос се грижи за Своята църква. Неговата власт не трябва да бъде деспотична, а да бъде любовна, нежна и силна, така че жената да се чувства защитена, а не застрашена от него. Любовта към жената трябва да бъде искрена, праведна, силна любов, любов, която свободно да я предразположи тя сама да пожелае да му бъде покорна. Мъжът трябва да гледа на жена си с доверие. Той трябва да я счита за първи свой помощник във всички дела, както и за най-верен и най-искрен съветник, за първата, поверена в тайните му. Мъжът е длъжен да се грижи за жена си така, че тя да може да развива своето умствено и нравствено съвършенство. С търпението и любовта си да ѝ помага благодушно и благочестно във всяко нейно деяние, свързано с добруването на цялото семейство. Да премахва лошото и да насажда доброто в нея, като понася с любов всички изпитания, свързани с нея. Мъжът не трябва по никакъв повод да си позволява да я развращава със своята небрежност и волност. Мъжът носи пълна отговорност, когато жена му от мила и кротка стане разсеяна, своенравна и не се бои от Бог. Мъжът трябва винаги да обича толкова силно жена си, че и тя - докосната от пламъка на неговата любов - на свой ред да го обича още повече с цялото си сърце и душа. От друга страна, жената е длъжна винаги да се съветва с мъжа си, за да няма никога разногласие помежду им. Тя е призвана с пълно послушание и нежност да му бъде предана докрай, така че да не замисля нищо без неговата воля. В случай на несъгласие с мъжа си да бъде отстъпчива и търпеливо да понася всичко, което не ѝ се нрави, иначе няма да запази скъпия мир. И тя като своя съпруг трябва да се грижи за добрите нрави на своя съпруг. С мъдростта и добродетелите си тя трябва да се грижи за осветяването на мъжа си, като не трябва да го оставя без грижи и любов. Нейният основен дълг е и остава да сплотява и да пази всичко онова, което Бог ѝ е поверил като съпруга и предпочита той да стане нещастен, а другият да бъде щастлив. Това е истинската любов - както Христос предаде Себе Си на смърт заради нас... Това е любовта - да отдадеш живота си, битието си на другия човек. И внезапно, когато правим тази жертва,

С тези светли добродетели, дарове на Свети Дух, съпрузите са призвани - по примера на родителите на нашия Господ Исус Христос, Йосиф и Мария - да бдят винаги върху чистотата на своята любов. Уповавайки се винаги на Божието провидение и промисъл, те ще станат на свой ред творци и носители на новия живот.

Отец Йоан-Милен
НАЙДЕНОВ

На сmp. 11

Кратко, но ползотворно посещение в Албания

Това бе за папата четвъртата международна визита и първата в европейска държава.

Светият отец бе официално посрещнат на летище „Майка Тереза“ в Тирана от министър-председателя Еди Рама. Последва визита на вежливост при албанския президент Бужар Нишани в президентския дворец; след нея - среща с представители на местните власти. Папата отслужи литургия на площад „Майка Тереза“, измоли Ангел Господен, след което обядва в нунциатурата с местните епископи и делегацията. После се срещна с лидерите на другите религии и на християнски деноминации в университета „Дева Мария на Добрия съвет“, предстоятелства вечерната молитва със свещеници, семинаристи, богопосветени и църковните движения в катедралата в Тирана. Накрая Светият отец се срещна с деца от хуманитарните центрове в Албания.

По интернет

...Много съм радостен да бъда тук с вас, в благородната земя на Албания - земя на герои, които пожертваха живота си за независимостта на страната, а също и земя на мъченици, които дадоха свидетелство за вярата си в трудните времена на преследванията...

Измина вече почти четвърт век, откакто Албания преоткри трудния, но чудесен път към свободата. Това позволи на албанското общество да поеме курс към материално и духовно възстановяване... Преоткритата свобода ви позволи да гледате в бъдещето с доверие и надежда, да правите планове и да изграждате приятелски връзки с близки и далечни народи...

Уважението по отношение на човешките права, сред които изпъкват религиозната свобода и свободното изразяване на мнение, всъщност е предпоставката за социалното и икономическото развитие на една страна. Когато достойнството на човека бива уважавано, а неговите права биват признати и гарантирани, процъфтяват и креативността, и предприемчивостта, а човешката личност може да разгърне своите многобройни инициативи в полза на общото благо...

Особено се радвам на една щастлива характерна черта на Албания, която трябва да бъде пазена с всяка възможна грижа и внимание: имам предвид мирното съжителство и сътрудничеството между принадлежащите към различни религии. Атмосферата на взаимно уважение и доверие между католици, православни и мюсюлмани е скъпоценно благо за страната и придобива особена важност в настоящия момент, когато екстремистки групи изкривяват автентичното религиозно чувство, като изопачават и използват различията между различните изповедания, превръщайки ги в опасен фактор за сблъсък и насилие, вместо да са повод за открит и почтителен диалог и за общ размисъл над това какво означава да вярваш в Бог и да следваш Неговия закон.

Мирното съжителство между религиите е богатство, което трябва да бъде пазено и умножавано всекидневно

Някой си мисли, че може да се оправдава с Бог, докато планира и извършва актове на насилие! Някой използва като оправдание религията за своите собствени действия, насочени срещу достойнството на човека и неговите основни права - на първо място правото на живот и религиозна свобода за всички!

ването на икономическата активност. Мнозина, особено в началото, в търсене на работа и по-добри условия на живот поеха по пътя на емиграцията и сега по свой начин допринасят за напредъка на албанското общество. Много други пък намериха причини да останат в родината и да я градят отвътре. Усилията и

жертвите на всички доведоха до подобряване на общите условия.

От своя страна Католическата църква успя да се върне към едно нормално съществуване, възстановявайки йерархията си и отново да нареди нишките на една дълга традиция. Бяха изградени или възстановени местата на култа, сред които особено изпъкна светилището на Божията Майка на Добрия Съвет в Скутари; бяха основани училища и важни образователни и помощни центрове, които са на разположение на цялото общество. Ето защо присъствието на цялата Църква и нейната дейност следва да бъдат възприемани не само като служение в полза на католическата общност, но на цялата нация...

Сега обаче предстоят нови предизвикателства, на които следва да се даде отговор. В един свят, в който е налице икономическа и културна глобализация, трябва да се положат всички усилия, за да могат израстването и разви-

тието да бъдат в полза на всички, а не само на една част от населението. Впрочем това развитие няма да бъде истинско, ако не бъде устойчиво и справедливо, или казано по друг начин - ако не държи сметка за правата на бедните и ако не се съобразява с околната среда. В условията на глобализация на пазарите е необходима и глобализация на солидарността; икономическото развитие трябва да бъде придружаван от по-голямо уважение към творението; заедно с индивидуалните права трябва да бъдат спазвани и онези, които са по средата между отделния индивид и държавата, преди всичко правата на семейството...

Както свети Йоан-Павел II през април 1993 г., така и аз призовавам над Албания закрилата на Мария, Майка на Добрия съвет, като вярвам на нея надеждите на целия албански народ. Бог да разпростре над Албания Своята благодат и Своята благословия.

По www.catholic-news.bg

В случая Албания показва точно обратното - мирното и плодно съжителство между хората и общностите, принадлежащи към различни религии, не само че е желано, но е конкретно възможно и осъществимо. Мирното съжителство между различните религиозни общности всъщност е неопценимо благо за мира и хармоничното развитие на един народ. То е богатство, което трябва да бъде пазено и умножавано всекидневно, с възпитаване на уважение към различията и към спецификите на идентичността, с откритост към диалога и сътрудничеството за доброто на всички, с упражняването на взаимното опознаване и уважението един към друг. Това е дар, който трябва непрестанно да просим от Господ в молитвата...

Посредством свободните избори и новите институционални структури се утвърди демократичният плурализъм, а това насърчи и възстановя-

Днес ние се докоснахме до мъченици

Бях се подготвил да ви кажа няколко думи, но ще ги предам на архиепископа, който по-късно ще се погрижи да достигнат до вас. Преводът вече е направен. Ще можете да ги прочетете.

Сега обаче... ще ви кажа нещо друго... В четивото чухме следното нещо: „Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Отец на милосърдието и Бог на всяка утеха, Който ни утешава при всяка наша скръб, та и ние да можем да утешаваме намиращите се във всяка скръб с онези утеха, с която Бог утешава нас самите“ (2 Кор. 1, 3-4)...

През тези два месеца, докато се подготвях за това посещение, четях историята на гоненията в Албания. И останах изненадан - не знаех, че вашият на-

род е страдал толкова много! След това днес, по пътя от летището до площада, видях всички тези снимки на мъченици - вижда се, че този народ още пази спомена за своите мъченици, за онези, които са страдали толкова много! Народ на мъченици... И днес, в началото на това честване, бях докоснат от тези двама души (папата има предвид свидетелствата, произнесени в началото на богослужението от възрастни свещеник и монахиня, преживели преследванията на комунистическия режим - бел. прев.). Онова, което мога да ви кажа, е онова, което те са ви казали със своя живот, със своите прости думи... Те са разказали нещата с една простота, но толкова скръбна простота! И ние бихме

На стр. 9

8 ИСТИНА
VERITAS
Брой 10 (1491)
октомври 2014 г.

Папа Франциск - почетен гражданин на Тирана

Общинският съвет на Тирана обяви Светия отец за почетен гражданин на албанската столица в навечерието на неговата визита - 21 септември. Решението бе взето единодушно. Освен това съветът е отпуснал 2,4 милиона евро за възстановяване на основните площади в столицата, сред които е и „Майка Тереза“, където папата отслужи литургия.

Страна на мъченици

Започвайки от 1941 г., са убити петима епископи, 60 мирски свещеници, 30 братя францисканци, 13 отци йезуити, 10 семинаристи и шест монахини, а 60 богопосветени са умрели в концентрационните лагери от изтезания преди диктатурата на Енвер Ходжа (1944-1985).

От религиозна гледна точка Албания бе единствената от всички комунистически държави, обявила чрез конституцията си за вяра изповядването на атеизма, след като вярата бе забранена със закон през 1967 г. Поради тази причина участието в литургичните служби е било противоконституционно. По време на режима са разрушени 1820 католически и православни черкви. А много други храмове са превърнати в кинозалони, театри и зали за танци.

През 2002 г. започва процесът за беатификация на 40 албански мъченици, 38 от които са убити по време на комунистическия режим, а другите двама са брат францисканец, убит през 1913 в Косово, и мирски свещеник, обесен публично в Шкодра през 1927-а. Сред тях има епископи, мирски свещеници, францисканци и йезуити, миряни, сред които и една жена - Мария Тучи. Тя искала да стане монахиня, но комунистическият режим затваря манастира, в който желае да постъпи. В затвора в Шкодра е подложена на ужасни мъчения. Откарана в болницата, умира на 24 октомври 1950 г. с броеница в ръце, молейки се за прошка за нейните гонители и за помирение между жертвите и палачите в онзи мрачен и тъжен период на комунистическия режим в Албания.

Заместник-постулаторът по делото за беатификация на албанските мъченици отец Винченцо Фока разказва и за мъчениците на режима: „Най-практикуваното мъчение в полицейските участъци беше пускането на електрически ток по ушите, устата, интимните части на осъдения, с цел той многократно да пада като мъртъв. Също и бой с тояги - до счупване на костите, разрязване на мускулите с нож, потапяне в ледена вода до гравата и редица други форми на мъчения... Познати са поне 26 начина за мъчение на осъдени.“

По Радио Ватикан

Днес ние се докоснахме...

От стр. 8

могли да ги попитаме: „Но как сте успели да преживеете толкова много изпитания?“ И те ще ни кажат това, което чухме в този откъс от Второто послание до коринтяни: „Бог е милосърден Отец и Бог на всяка утеха. Той бе Този, Който ни утешаваше!“ Те (свещеникът и монахинята - бел. прев.) го казаха с такава простота. Изстрадали са толкова много. Страдали са физически и психически и са преживели онази мъка от неизвестното - ще бъдат ли екзекутирани или не, и са живели така, с тази мъка, с тази агония. И Господ ги е утешавал... Мисля за Петър в затвора, окован във вериги; тогава цялата Църква се е молела за него. И Господ утеша Петър. А мъчениците, както и тези двама души, които чухме днес, Господ ги е утешил и тях, защото там е бил народът на Църквата, Божият народ - светите и добри старици, многото сестри в клаузура... Всички те са се молили за тях. Това е тайната на Църквата - когато Църквата моли Господ да утеша своя народ, и Господ го утешава смирено, а също и скрито...

Те са били сигурни, не са се

перчили с преживяното, защото са знаели, че Господ е този, Който е сторил така, че да продължат напред. Те обаче ни казват нещо! Казват ни, че сме призвани от Господ да Го следваме отблизо, че единствената утеха идва от Него. Тежко ни, ако търсим някаква друга утеха! Тежко на свещениците, на богопосветените, на сестрите, на новистите, на монасите и монахините, когато търсят утехата далеч от Господ! Ти няма да можеш да утешаеш никого, ако сърцето ти не е било отворено за утехата от Господ. И ще свършиш - както казва великият Илия на народа на израилтяните, - „куцайки с двата крака“...

„Да бъде благословен Бог Отец, Бог на всяка утеха, който ни утешава от всяка наша скръб, за да можем и ние да утешаваме онези, които се намират в някакъв вид болка и огорчение, с утехата, която сме получили ние самите от Бог.“ Това именно е нещото, което са сторили тези двама днес. Скромно, без претенции, без изтъкване, осъществявайки едно служение към нас - това да ни утешат. Те ни казват още: „Ние сме грешници, но Господ бе с нас. Това е пътят. Не се отчайвайте!“ Извинявайте, че ви използвам днес като пример, но всички ние имаме нужда да сме пример един за друг. Нека си идем вкъщи, мислейки за това - днес ние се докоснахме до мъченици.

По www.catholic-news.bg

Данните за живота на свети Йоан Кукузел са твърде оскъдни. Знае се, че е роден около 1280г. в Драч (Дурацо) - Византия, и е починал в Атон в 1360 г. Учи в имперското певческо училище в Константинопол. Негов учител е един от старите монаси музиканти, известният Йоаникий Гликис. Той му разкрива красотата и чистотата на църковното пеене. Скоро майсторското пеене и чудният глас на младия певец биват забелязани от императора - Алексей Комнин. Той нарежда Кукузел да участва неизменно в богослуженията в „Света София“ с прекрасното си пеене. Всички са възхитени от неговото изпълнение и му дават името Ангелогласен.

А каква е тази странна фамилия - Кукузел? Това име не идва от някаква определена област, където е роден, както е било обичайно през Средновековието - фамилията на лицето да е указание за родното му място. Тук случаят е друг. Съчениците и приятелите му в певческата школа го попитали веднъж какво е ял, а той, понеже в началото след приемането си в училището още не е знаел добре гръцки, им отговорил „кукия ке зелия“ - „бакла със зеле“. И така сред всеобщ смях и приятелски шеги го нарекли Кукузел.

Но Йоан не обичал светския живот. Той копнеел да се посвети изцяло на Бог, затова избягва в Атон - в Света гора. Там се представя на игумена на Великата лавра като прост пастир, който е готов да пасе манастирските стада и иска да стане монах. В момента там липсвал точно такъв пастир, затова игуменът и братята го приемат радушно и му дават да пасе манастирските кози. Любовта му към прекрасните църковни песнопения не е стихнала и той не може да се сдържи - запява на козите сред полето. Един от отшелниците чува пеенето му и отначало мисли, че това е ангелско пеене, но когато излиза от килията си, вижда младия певец сред стадото. Скоро игуменът е уведомен за пеенето на скромния пастир. От ръководството на лаврата му се дава послушание да участва в богослуженията като певец, а скоро бива и замонашен.

Йоан си построява килия извън манастира и към нея малка капела в чест на светите архангели. Той иска да живее в усамотение, да се моли, да съзерцава Бог. Само на празничните богослужения при-

съства в голямата черква, където неговият глас отеква с цялата си красота зад стените на храма.

Една легенда гласи, че насън във видение на Кукузел се явява Света Богородица и му известява благоволенieto си. Даже веднъж го възнаграждава със златна монета. Когато се събужда, той намира монетата в дясната си ръка. Тази монета и до днес стои прикрепена на иконата „Кукузелиса“.

Днес житието на светеца може да се намери в Народната библиотека. То е съставено в XIV век. За Йоан Кукузел са написани служба, молебен канон и акатист. А в XX век - в 1938 г., се появява романът „Ангелогласният“ на Добри Немиров.

Първият български композитор

Сега е време да обрнем поглед към творчеството на светеца. Тъй като източната църковна музика има своите особености и се различава коренно както от тази от по-късните епохи, така и от западната църковна и светска музика, ще се наложи някои от понятията и термините да бъдат обяснявани.

Най-напред трябва да се има предвид, че в случая не става дума за някакви авторски сборници с творби на Кукузел. Творчеството му е разпръснато в преписи, в стотици ръкописи от XIV до XIX в., от Атон и Синай, Константинопол, Солун, Рилски и Бачковски манастир, както и в Ресавския културен център в Сърбия и Путненската музикална школа в Молдавия. Името му се среща изписано в много творби и тълкувания, направени от неговите последователи, с което имат за цел да го представят като символ на ангелогласното творчество. Не всички от тези подписани творби са негови лични, а подражания, или само заимствания на стила му.

Един от основните приноси на Кукузел е мелодическото обогатяване на късновизантийския певчески църковен репертоар от края на XIII-XIV век и по-специално жанра полиелей. Полиелейта представлява цикъл по стихове от полиелейните псалми - 134, 135 и отчасти 136, и означава „многостепенно“ - от многократното повторение на рефрена „Защото е вечна милостта Му“. Полиелейта се изпълнява на утрента на големи празници. В жанра полиелей Кукузел написва една от крупните си и прочути творби „Полиелей на българката“, която според житието на светеца е оплаквателна песен на майка му, която страда от раздялата със сина си. С това произведение

във византийската музика навлизат влияния от българската народнопесенна традиция. Трябва да се отбележи, че неовизантийският период е особено гостоприемен за подобни чужди влияния. „Полиелейта на българката“ има няколко преписа - на Лампадарий и Хрисант - вторият по-пространен, а е дешифриран от Тибо, Дебай, Тилиар, Флорос и Е. Тончева.

До Кукузеловото време рядко се намират нотирани извори на полиелейен репертоар. Известни са само няколко от тях, като особено интересен е „Бачковски фрагмент“ с мелизматично пеене (от мелизъм - украса на мелодията с множество извивки) от края на XIII в. Този фрагмент се намира в Църковно-историческия и археологически музей в София и представя манастирски тип пеене, в който ясно се очертава смесване на Константинополския с Йерусалимския типик (устав) - нещо характерно за епохата на Кукузел. Тук ра-

зяснявам накратко характера на мелодиите в двата устава. Константинополският (на север) представя катедрална църковно-певческа традиция, на която е присъща богата тържественост с характерен жанр химна. Йерусалимският типик (на юг) отразява манастирската традиция. Музиката му не е толкова тържествена, тя е съсредоточена и вгълбена и при него голяма роля играе псалмодията.

Част от творчеството на Кукузел е записано в т. нар. Атински ръкопис, обозначен под № 2458, създаването на който е датирано по време след Бачковския фрагмент. В мелодиите му е видима традицията на певческата практика на Йерусалимския типик. Използван е в манастирите край Солун, Сер и Драма. В упоменатия ръкопис от 130 полиелейни композиции 66 са авторски, а от тях половината са на Кукузел. В Атинската антология един от трите цикъла, посветен на псалм 134, принадлежи на Йоан Кукузел. В 37-те мелодии тук шест са дословно цитирани от Бачковския фрагмент. Те са от Константинополския репертоар, което свидетелства за манастирска практика от края на XIII в. От по-късно композирания репертоар на 23 мелодии две са документирани като най-добри на Кукузел.

От втория цикъл в антологията четири мелодии се приписват на Кукузел, а по-късно са открити още пет мелодии, за които се предполага, че са негови, и стават общо девет.

Майя Хилдегард РАЙКОВА
(Следва)

Бележки:

1. Утрения - една от часовите молитви от православния часослов.

Сто години с вяра, надежда и любов

От сmp. 1

ната била, че конгрегацията била планирала да започне две нови мисии в Бразилия. Въпреки това той не се отказал и лично отишъл до Тутцинг. Там описал положението на енорията си по затрогващ начин, който накарал сестрите да се разплачат.

На 11 януари 1913 г. настъпила промяна в положението в полза на Божия народ в Царев брод. Сестрите от главната къща в Тутцинг решили да изпратят сестри в България в края на есента на 1913 г.

На 6 януари 1914 г., четирите сестри пионерки сестра Харлиндис Бауман, сестра Ерентрудис Айхингер, сестра Еухерия Фаулхабер и сестра Асела Шпангел получили благословията и кръста на мисията. Изпълнени с Дух Свети и мисионерски устрем, те бързали към новия си Вилем да видят това, което Бог бил отредил за тях.

СЕСТРИТЕ ОТ ГЕРМАНИЯ

В края на войната сестрите основали детска градина, немско училище и сиропиталище. В пасторалната си работа в енорията те помагали при религиозното обучение на деца, младежи и възрастни. Също така сестрите бенедиктинки предоставяли своите грижи и в домовете на енориашите.

31 юли 1925 г. бил ден на радост за общността. Неочаквано и непредизвестно било пристигането в Царев брод на апостолическия визитатор Негово превъзходителство Анджели Ронкали заедно с отец Алоис, свещеник пасионист. По време на литургия монс. Ронкали насърчил сестрите и вярващите да живеят в преданост на католическата вяра. Той се сбогувал с общността с думите: „Днес вашата конгрегация спечели нов приятел.“

През 1944 г. всички германци трябвало да се върнат в Германия. Ето защо немските заселници заедно с половината от германските сестри си заминали, преди руснаците да навлязат в България. От септември 1944 г. комунистите оглавяват правителството. Комунистическият режим довел със себе си много проблеми и страдания на дванадесетте български сестри и останалите германски сестри. Германските сестри били изпратени в концентрационен лагер. Сестрите от детската градина и от сиропиталището за деца били изпратени в затвор. Продукцията от земи-

те, които сестрите притежавали, била таксувана толкова високо, че те не могли да си позволят да плащат за тях. За да се справят с високите данъци, те решили да продадат част от собственото си имущество, за да оцелеят.

Това се случило през 1948 г., когато останалите германски сестри били изгонени от страната.

През 1952 г. комунистическото правителство взело манастира на сестрите и го превърнало в психиатрична болница. Сестрите били наети на работа в болницата, а за тяхно жилище било определено таванското помещение на къщата.

Общността на сестрите в Царев брод била общност, която издържала и съществувала като общност в България през годините на комунистическия режим. Силата им идвала от различни извори, но преди всичко от факта, че те били убедени в своето звание.

НОВО НАЧАЛО

След политическите промени през 1989 г. конгрегацията започнала разговори за бъдещето на българската мисия. Тя решила да се изправи пред предизвикателството на едно ново начало.

След демократичните промени първото нещо, което трябвало да се направи, било сестрите да намерят и решат какъв апостолат да започнат, който би бил подходящ за ситуацията. Такава нужда се появила, след като Католическата църква в България и вярващите можели вече открито да изповядват вярата си. Една малка енорийска общност започнала да се появява и да се развива в Царев брод. Днес 72-80 вярващи принадлежат на енорията като редовни членове на Католическата църква. В неделя 30-40 души от Шумен и Царев брод идват редовно на литургия.

В днешни дни манастирският двор е оформен като голяма и добре развита градина.

Една част от Немското училище е обновена и се използва като универсална стая за библиейски разговори, за размишления, за беседи по вероучение. Също така се използва и като място за срещи на деца и на младежки групи.

От няколко години сестрите живеят в две общности: в Царев брод - общност в Никополската епархия, и в Секирово - общност в Софийско-Пловдивската епархия.

ВРЕМЕ ЗА БЛАГОДАРНОСТ

2014 г. е означена като юбилейна година за мисията на сестрите бенедиктинки на

българска земя. В стоте години на своето съществуване българската мисия е била подхранвана от сестрите и предаността на хората към тяхната вяра. Те никога не губят надежда и продължават да се молят на Бог. Който никога не ги изоставя, особено в най-трудните моменти от живота им. Това е мисия, постоянно подхранвана от любовта, която я е направила упорита във време на трудности. Следователно наричаме юбилейната година време за благодарност.

Стогодишнината започна със скромна литургия на 14 септември 2013 г. Церемонията по закриването беше отслужена на 23 август 2014 г.; тя започна с празнична литургия с епископа на Никополската епархия Петко Христов, който я отслужи (сн. 2). Четирима свещеници от Никопол-

ската и от Софийско-Пловдивската епархия също взеха участие в отпразнуването на случая. По-късно бе изнесена програма, която показва приноса на сестрите и енориашите, свързани с историята на нашите сестри-заселнички (сн. 3). След това беше под-

несен вкусен здравословен обяд. Събитието беше удостоено с присъствието на 250 гости: енориаши, представители на религиозни конгрегации, на правителството, приятели от трите епархии. Присъствието на наши съестри от Италия и Германия под ръководството на Майка Андже-ла поддържаше вълнението и ентузиазма на всички.

Наистина беше ден за благодарност - ден да благодарим на Бог за многото благодати, които Той ни е дал през тези години и за Неговото нежно присъствие, което ние чувствахме по време на цялото празненство. С благодарно сърце благодарим на тези, които направиха това събитие незабравимо.

Сестри БЕНЕДИКТИНКИ

10 ИСТИНА
VERITAS
Брой 10 (1491)
октомври 2014 г.

„Каритас“ - София, на духовни упражнения в Лурд

Всяка година „Каритас“ - София, провежда духовни упражнения за своите доброволни и платени сътрудници с цел поддържане на тяхната мотивация и затвърждаване на християнската идентичност на милосърдните дейности, в които те участват. С подкрепата на фондация „Комунитас“ през август организирахме поклонничество до светилището на Дева Мария от Лурд. Групата ни, водена от отец Даниел Жилие, включваше 18 души от София, Пловдив, Покрован, Малко Търново, Белозем и Белене. Имахме една предварителна среща за подготовка през юли в Пловдив. Там поговорихме за местата, които предстои да посетим, за опита и преживяванията на хората, които са били вече там. В Лурд се включихме в ежегодното национално поклонничество, което французите организират вече за 141-ви път. Темата на поклонничеството тази година бе „Радостта на обръщането“. Минахме по стъпките на света Бернадета, която на 14-годишна възраст вижда Дева Мария 18 пъти в рамките на пет месеца през 1858 г. Научихме как е живяла и какво е последвало от нейните видения. Докоснахме и пихме от водата, която из-

вирала от пещерата, където са били виденията. Участвахме във всекидневните шествия и така изпълнихме заръката на Светата Дева, която казва: „Елате на извора, пийте и се умийте... Направете процесия...“ Всеки ден се молахме с броеница пред пещерата, като посвещавахме молитвите си на болните, за които се грижим в нашата организация. Отделихме специално внимание в молитвите си на покойния отец Мари-Жерар - един добър приятел на българските поклонници през годините. Молихме се за страдащите християни от Изтока. На 15 август участвахме в тържествената литургия за Успение Богородично. Посетихме градчето Свети Петър, което е изградено от „Каритас“ - Франция, за подслон на поклонниците в трудно материално положение. Видяхме как са организирани грижите за болните поклонници. На връщане минахме през Нювер, където света Бернадета е постъпила в монашеска обител и е останала там до края на земния си път.

„За първи път участвах в поклонение до Лурд. По думите на мои познати и приятели се убедих, че това е незабравимо духовно преживяване и реших да

отида. И се чувствахме много добре - и аз, и синът ми; усещах, че и за останалите е така. Не мога да обясня точно, но усетих промяна и в душата си, и в здравословното си състояние. Някак човек се успокоява на това място. Самата вода има магичен ефект, чувстваш се сякаш си се кръстил повторно. През цялото време се молихме за всички. Най-силното преживяване за мен беше вечерта по време на шествието на празника на Дева Мария. Всеки се молеше на своя си език. Виждах вярата в очите на хората. Всеки се усмихваше и благодареше, нямаше сърдити хора. Въпреки че бяхме на крак по цял ден, не усещахме никаква умора, само въодушевление и благодарност. Огромна роля изигра отец Даниел Жилие, който беше наш водач. Има толкова силна и истинска вяра в този човек! Грижи се прекрасно за всички нас. Преживяването не може напълно да се опише с думи, трябва да се усети. За да се докоснат поне малко до тази благословия, донесохме светена вода и Богородичка на всички близки и на нашите болни, за които се грижим“, разказа Марияна Попова от екипа за домашни грижи в София.

„Каритас“ - София

Сн. 3

**Приказка
за богатия
строител**

Един знатен човек умрял и с уверена стъпка се устремил към райските порти, защото бил убеден, че те вече го очакват отворени. На рамо носел торба с добрите си дела, които бил сторил приживе и които искал да постави на везните на свети Петър, за да го пусне в Рая. И наистина отпред го очаквал свети Петър с везните, на които теглел добрите и лошите дела, за да прецени дали да пусне човека в Рая. Богаташът бил уверен, че е бил добър човек и че добрините му били много.

- Здравей, свети Петре! Дойдох да ме пуснеш; ето добрините ми. Дай насам везните да ги сложа! - казал той.

- Добре, давай... - отговорил му пазителят на Рая.

И човекът започнал да слага, като изброявал:

- Ето черквата, която построих за слава на Бог - най-голямата и най-красивата в цялата област!

Везните пак не помръднали, стояли наклонени изцяло в другия си край, където свети Петър бил поставил нещото.

- Ето големия каменен мост - за чудо и приказ; събра се целият град и всички големци. И до ден днешен по него минават хиляди хора и хвалят името ми.

Везните пак не помръдвали, стояли все така наклонени в другия си край.

- Ето и сградата на кметството, къщата на съдията - продължавал да изрежда все по-учуден богаташът и да слага на везната добрите си дела...

Но везните, уви, не помръдвали. Накрая добрите дела свършили и той се обърнал втрещен към светеца:

- Ама какво си сложил в тази везна?! Там не се вижда нищо! Как може всичките ми добри дела да не могат дори да я помръднат?!

Свети Петър му отговорил:

- Помниш ли точно големия каменен мост, който построил за чудо и приказ? Когато дойдоха големците, когато всичко беше толкова тържествено и оживлението бе толкова голямо?

- Да, разбира се, че помня! - отговорил богаташът.

- Е, тогава ти тръгна по моста, а там седеше един слепец и просеше. Когато той се обърна към теб с протегната ръка за милостиня, ти помисли за миг, наведе се, взе едно камъче от земята и го пусна в шепата му, като му каза:

„Ето ти, аз от това цял мост направих!“ После продължи по пътя си. Слепецът опипа с ръка камъчето, което беше пуснал, и като разбра какво е, от незрящите му очи се отрони една сълза... Ето тази сълза сложих от другата страна на везната.

Поука: Камъкът е чудесен материал, но за направата на мостове и къщи; той не бива да седи в гърдите на мястото на сърцето...

**Какъв
да бъда?**

Бил прекрасен летен ден. Две момчета, двама приятели, прекарвали този ден в игри. Всичко било чудесно: слънцето греело, птиците пели, денят бил тъй прекрасен! Двете момчета били добри приятели, забавлявали се в игрите, не им се искало да

свършват. По едно време решили да отидат за сладолед, който бил толкова разхлаждащ в горещия ден. Говорели си колко е силно тяхното приятелство и как нищо не може да го накърни. В един момент се спрели пред витрината на една книжарница - а колко примамлива била тя! Какви интересни книги имало там! Момчетата се разхождали между рафтовете, когато вниманието на едното от тях било привлечено от книжка със заглавие „Какъв да станеш?“ То я разлистило, харесало я и поискало да я купи. Само че когато преброило парите си, установило, че те не му стигат и се обърнало с молба към другарчето си:

- Моля те, послужи ми, за да си купя тази книжка! Толкова е интересна - пише какъв да стана, когато порасна...

- Не мога, съжалявам! - отговорило приятелчето. - На мен ми трябва за сладолед, а ти можеш да си я купиш, след като се прибереш. Пък и кой знае кога ще ми ги върнеш... Всъщност за какво ти е да четеш какъв да станеш, като пораснеш?

Момчето не отговорило нищо, само свело поглед надолу огорчено.

В този момент продавачът, който седял и наблюдавал сцената, се обърнал към момчето, което искало да купи книгата, и му казал:

- Не се безпокой, моето момче. Ти ще разбереш какъв да бъдеш, когато пораснеш; а какъв да не бъдеш - току-що ни показа твоят приятел!

Поука: Трупайте богатствата си на небето, а не на земята... Защото дете е богатството ви, там ще бъде и сърцето ви! (Мат. 6, 21)

Подбрала
Маргарита ВАСИЛЕВА

Малкото, което зависи от мене...

От стр. 7

жем ли да се присъединяваме към Исус, Който като човек е работил, вървял е по пътищата на Палестина, ходил е из храма? (срв. Йн. 10, 23). Когато се храним, когато постим, когато четем, когато се молим, дори когато ни липсват сили и падаме под тежестта на нашия кръст... Всичко това може да бъде съединявано с живота на Исус и поднасяно на Отца.

Ето нашето малко, което зависи от нас, и от което зависи спасението на света. Най-обикновените действия от всекидневие ни. Те са наистина голямо богатство и силни оръжия за борба. Поднасяйки ги на Исус час след час, минута след минута, и черпейки животворяща сила от Евхаристията и от другите тайнства, където Исус действително ни дава Самия Себе Си, нашият живот придобива чрез Не-

говите заслуги изкупителна сила и така заедно с Него спасяваме света, душите. Невидимо, но реално. Един ден, във вечността, ще видим плодовете.

Веднъж, мислейки за различните трудности, които обременяват всеки човек тук, на земята, света Тереза се бе обърнала към Господ така: „Господи, дай ми средство да понасям този живот.“ И Той й бе казал: „Мисли, дъще Моя, че когато вече няма да си жива, няма да можеш повече да Ми служиш, както го правиш сега; и яж за Мене, и спи за Мене, нека всичко, което правиш, да бъде за Мене, сякаш не си вече ти, която живееш, а аз.“ („Божествени благодарности“ - 1575 г., Севила).

А малкият път на света Тереза от Лизьо не е ли едно чудесно възплъщение на стремежите на серафичната испанска светица?

В „История на една душа“ четем: „Исусе, аз съм прекалено малка, за да върша велики неща... Любими мой, ето как ще се осъществи моят живот. Нямам друго средство да Ти докажа любовта си освен да хвърлям цветя, т.е. да не пропусна никаква жертвичка, ни-

какъв поглед, никаква дума, да използвам всички най-малки неща и да ги правя от любов. Така ще хвърлям цветя пред Твоя трон.

Исусе, за какво ще Ти служат моите цветя? О, зная добре, тези крехки и без никаква стойност листенца ще Те очароват, да, тези нищожно малки неща ще Те зарадват, те ще накарат Тържествуващата Църква да се усмихне, тя ще събере моите цветя, отронени от любов, и като ги постави в Твоите божествени ръце, о, Исусе, тази небесна Църква също ще хвърля тези цветя, придобили чрез Твоето божествено докосване една безкрайна стойност, тя ще ги хвърля върху Страдащата Църква, за да угаси така пламъците, тя ще ги хвърля върху Воюващата Църква, за да й помогне да спечели победата!“

И нека да чуем още веднъж настоятелния зов на Голямата света Тереза, отправен към всеки от нас днес - както преди пет века е бил отправен към нейните сестри: „Светът гори! Помогнете ми да изпросим милост от Господа!“

Средствата са всеки ден в нашите ръце.

Кармил „Свети Дух“

**ЧАСТ ТРЕТА
Животът в Христос**

1694 Присъединени в Христос чрез Кръщението (Вж. Рим. 6, 5), християните са „мъртви за греха, обаче живи за Бога в Христа Исуса“ (Вж. Рим. 6, 11), участвайки по този начин в живота на Възкръсналия (Вж. Кол. 2, 12). Следвайки Христос и в единение с Него (Вж. Иоан. 15, 5), християните могат да се опитат да подражават на Бога като възлюбени чеда и да следват пътя на любовта (Вж. Еф. 5, 1-2), съгласувайки мислите си, думите си и делата си с намеренията на Исус Христос (Вж. Фил. 2, 5) и подражавайки на примерите му (Вж. Иоан. 13, 12-16).

1695 Оправдани „в името на Господа нашего Исуса Христа и чрез Духа на нашия Бог“ /1 Кор. 6, 11/, осветени и призвани да бъдат свети (Вж. 1 Кор. 1, 2), християните са храм на Светия Дух /1 Кор. 6, 19/. Този Дух на Сина ги учи да молят Бога (Вж. Гал. 4, 6), станал техен живот, и ги ръководи (Вж. Гал. 5, 25), за да принасят плодове на Светия Дух (Вж. Гал. 5, 22) чрез любовта на дело. Като изцелява раните от греха, Свети Дух ни възобновява вътрешно чрез едно духовно преобразуване (Вж. Еф. 4, 23), Той ни осветява и укрепва, за да живеем като „чеда на светлината“ /Ефес. 5, 8/ във всяка „доброта, правда и истина“ /Ефес. 5, 9/.

1696 Пътят на Христос води към живота /Мат. 7, 14/. Обратният път „води към погибел“ /Мат. 7, 13/ (Вж. Втор. 30, 15-20). Евангелската притча за двата пътя винаги присъства в катехезата на Църквата. Тя ни показва важността на моралните решения за нашето спасение. „Има два пътя - единият на живота, а другият на смъртта, но между двата има голяма разлика“ (Didache 1, 1: SC 248, 140 (FUNK 1, 2)).

1697 В катехезата е важно да се разкрият с пълна яснота радостта и повелите на пътя Христов (Вж. IOANNES PAULUS II, Adh. ap. Catechesi tradendae, 29: AAS 71 (1979) 1301). Катехезата на „новия живот“ /Рим. 6, 4/ в Него ще бъде:

- Катехеза на Светия Дух, вътрешен Учител на живота според Христос, всеблаг гостенин и приятел, Който вдъхновява, ръководи, поправя и дава сили на този живот.

- Катехеза на благодатта, защото чрез благодатта ние се спасяваме и чрез благодатта делата ни принасят плод за вечния живот.

- Катехеза на блаженствата, защото пътят на Христос е изразен в блаженствата, единствения път към вечното щастие, което желае човешкото сърце.

- Катехеза на греха и на опрощението, защото без да си признае, че е грешник, човек не може да узнае истината за себе си, което е условие да действа правилно, а без опрощението той не би могъл да понесе тази истина.

- Катехеза на човешките добродетели, които дават възможност да възприемем красотата и привлекателността на правилното предразположение към доброто.

- Катехеза на християнските добродетели - вяра, надежда и любов - която се вдъхновява от възвишения пример на светците.

- Катехеза на двойната заповед на любовта, отразена в Десетте Божии заповеди.

- Църковна катехеза, защото само чрез многократно размняне на „духовни блага“ в „общението на светците“ християнският живот може да расте, да се развива и да се предава.

1698 Първата и последна отправна точка на тази катехеза винаги ще бъде Исус Христос. Сам Той е „пътят и истината и животът“ /Иоан. 14, 6/. Именно обърнали към него поглед с вяра, верните на Христос могат да се надяват, че Той сам ще изпълни обещанията си и че обичайки Го с любовта, с която Той ги възлюби, ще вършат достойни за тях дела:

„Моля ви да мислите, че Исус Христос, нашият Господ, е вашият истински Глава и че вие сте един от Неговите членове. Той е ваш като Глава на членовете си: всичко, що е Негово, е ваше; Неговият Дух, Сърцето Му, Тялото Му, душата Му и всичките Му способности и вие трябва да ги ползвате като ваши, за да служите, хвалите, обичате и прославяте Бога! Вие сте Негови като членове на едно тяло. Той също горещо желае да използва всичко, което е ваше, като с нещо, което Му принадлежи, за да прославя и служи на Своя Отец“ (SANCTUS IOANNES EUDES, Le Coeur admirable de la Tres Sacree Mere de Dieu, 1, 5: Oeuvres completes, v. 6 (Paris 1908) p. 113-114).

„За мене животът е Христос“ /Фил. 1, 21/.

**Раздел първи
Призванието на човека:
Живот в Духа**

1699 Животът в Светия Дух осъществява призванието на човека (I глава). То се състои в Божията любов и човешката солидарност (II глава). Дадено е като дар на Спасение (III глава).

**Първа глава
Достойнството
на човешката личност**

1700 Достойнството на човешката личност се корени в нейното сътворение по образ и подобие Божие (член 1); то се осъществява в неговото призвание за божественото блаженство (член 2). На човешкото същество е присъщо да се стреми свободно към това съвършенство (член 3). Със свободните си действия (член 4) човешката личност се съобразява или не с благодатта, обещана от Бога и засвидетелствана от моралната съвест (член 5). Човешките същества се изграждат сами и израстват вътрешно: от целия си сетивен и духовен живот те правят материал за своя растеж (член 6). С помощта на благодатта те растат в добродетелта (член 7), избягват греха, и ако са го сторили, те, като блудния син (Вж. Лк. 15, 11-31), се уповават на любовта на нашия Небесен Отец (член 8). Така те стигат до съвършенството на любовта.

Из „Катехизис на Католическата църква“

11 ИСТИНА
VERITAS
Брой 10 (1491)
октомври 2014 г.

Кардинал Балдисери представи участниците и новостите в извънредния Синод на епископите

Ватиканският официоз „Осерваторе Романо“ публикува списъка с имената на участниците в предстоящия извънреден Синод на епископите на тема „Пасторалните предизвикателства за семейството в контекста на евангелизацията“, който ще се проведе от 5 до 19 октомври във Ватикан. По каква причина вестникът посвещава две страници на имената на участниците в предстоящата среща? Отговор на въпроса дава секретарят на Синода на епископите кардинал Лоренцо Балдисери.

„Тези имена са имената на хората от цял свят, които ще вземат участие в извънредния Синод на епископите, чиято цел е да предложи на съвременния свят красотата и ценностите на семейството, които се открояват от посланието на Исус Христос, което премахва всеки страх и подкрепя надеждата“, посочва кардиналът.

Синод - от гръцката дума „synodos“, която означава „да вървим заедно по пътя“, е дума, посочваща църковното място за срещи и размишления - в предаността към Бог и човека - пред предизвикателствата на съвременното семейство. Списъкът, поместен на страниците на ватиканския официоз, представя участниците от петте континента, разделени по следния начин: 114 председатели на епископски конференции, 13 духовни водачи на Източнокатолически църкви „със собствено право“, 25 ръководители на ведомства от Римската курия, девет членове на редовния съвет на секретариата, генералния секретариат и вицесекретариата, трима богопосветени, избрани от Съюза на генералните нас-

тоятелите, 26 членове с папско назначение. Освен това осем братски делегати, 38 слушатели, от които 13 съпругески двойки, и 16 експерти. Общият брой на участниците в извънредната асамблея е 253. Представител за България ще бъде председателят на Епископската конференция на Католическата църква в България монс. Христо Проиков.

„В динамиката на обновлението на Църквата, пожелано от папа Франциск - продължава кардиналът, - обновлението на синодалната институция се изразява преди всичко в подготвителния процес и провеждането на самите синодални асамблеи... Критерият за обновление е този - да обрисова първо картината, а след това да постави рамката. Сега съществуващите норми са релсите, по които пътува влакът на обновлението. В бъдеще ще бъдат направени необходимите стъпки за изработване на нови норми или евентуално за реализиране на едно истинско реструктуриране на синодалния организъм.“

„Пътят на следващия Синод е белязан от два етапа - уточнява неговият секретар. - Извънредната генерална асамблея през 2014 г. и редовната генерална асамблея през 2015 г. Ще бъде приложена нова вътрешна работна методология, която ще направи по-динамично и активно неговото провеждане чрез свидетелства и изказвания. Вторият етап от синода ще бъде продължение на първия и след неговото приключване ще бъде публикуван финалният синодален документ.“

Словакия 400 хиляди подписа за референдум за семейството

Повече от 400 хиляди са подписали петицията за референдум за защита на семейството, основано върху брака между един мъж и една жена. Резултатите бяха оповестени в края на август от президента на републиката Анджей Киска. Референдумът включва също и въпроси, засягащи забраната за осиновяване от страна на хомосексуални двойки, изключителното право на родителите да възпитават собствените си деца по чувствителни въпроси от културен и морален характер, забраната за евтаназия.

„Горди сме, че първата народна инициатива в историята на страната се радва на такъв успех, достигайки необходимите подписи за насрочването на референдум“, заяви пред агенцията на италианските епископи СИР Антон Кромик, говорител на Съюза на семействата, организатор на подписката.

Активистите, подкрепящи семейството, се надяват, че референдумът може да бъде насрочен заедно с регионалните избори в средата на ноември. Валидността на резултатите от референдума се зачитат при най-малко 50% участие на гражданите - нещо, което не е постигнато от нито един референдум след независимостта на Словакията република през 1993 г. до днес.

12 ИСТИНА
VERITAS
Брой 10 (1491)
октомври 2014 г.

Той остана сред нас

След двадесетгодишно усърдно и добротворно служение като апостолически делегат в България, Турция и Гърция архиепископ Анджело Ронкали напуска Балканския полуостров. В края на декември т. г. историята ще отброи седемдесет години от деня на раздялата. Споменът обаче за Анджело Ронкали не се разплиля из шеметния бяг на годините. Той и днес е съхранен все тъй жив и обаятелен с преклонение и благодарност в сърцата на българи и турци. Освен това с дълбоко уважение и синовна обич апостолическият делегат от род в род е считан и наричан Българския папа. И няма нищо чудно в това. Нали той е единственият в историята висш духовник на Католическата църква с архиепископска титла на български град - архиепископ Месемврийски. „Анджело Ронкали - Българския папа“ - това бе официално обявено и на 24 април т. г. на проведената в БАН конференция по случай провъзгласяването на папа Йоан XXIII - Ронкали за светец, сред чиито участници бе и вицепрезидентът на България г-жа Маргарита Попова.

Турците от своя страна също считат Анджело Ронкали за свой папа. През 1960 г. при откриване на възобновената резиденция на Апостолическата делегация и възпоменателната плоча към сградата в Истанбул губернаторът на мегаполиса генерал Рефик Тулга в речта си на френски заяви: „Папа Ронкали е първият турски папа в историята.“ И в двата случая тези официални признания са израз на дълбокото и искрено уважение, което властите и гражданите от всички социал-

ни слоеве и в двете държави хранят към личността на папа Йоан XXIII заради добротворното му служение.

След отпътуването си от България папа Ронкали също запази скъп спомен от българите, спомен, подхранван от християнско братолюбие и обич. В първото си пасхално послание Urbi et Orbi папа Йоан XXIII ще изповяда пред целия свят съкровените си чувства към „синовете на един силен и добър народ, който срещнахме през дългия си житейски път и с когото прекарахме най-ярките години от живота си... От едната и другата страна на Балкана, когато изпълнявахме свещеническото си служение, обкръжени от споделени чувства на уважение и християнско братолюбие. С обич си спомняме за тези доблестни, честни, трудолюбиви и искрени хора.“

Както по време на служението си в България, Турция и Гърция, така и във Франция апостолическият нунций Ан-

джело Ронкали остана непоколебим защитник на човешкото достойнство и неуморим глашатай на всеобщото братолюбие. Тази своя мисия той изрази в една проповед. „Някои католици предпочитат да се открояват от тези, които не изповядват тяхната вяра - нашите братя православни, протестанти, израилтяни, мюсюлмани, невярващи и вярващи от други религии... Нещо повече, счита се за нормално всеки от нас да живее с националните и родовите си традиции, затворен в ограничени кръг на своята среда. Скъпи мои братя и чеда, длъжен съм да ви кажа, основавайки се на Христовото благовестие и на християнските принципи, че тази логика е изцяло погрешна. Исус дойде, за да премахне тези прегради и прие кръстната саможертва, за да извести всеобщото братство. Неговото основно учение са братолюбие и любовта, които обединяват всички човеци.“ Това послание на апостолическия нунций, на свети Йоан XXIII, Римски първосвещеник, ще бъде кодифицирано в декларацията Nostra Aetate (28 октомври 1965 г.) и в декрета Unitatis Redintegratio (21 ноември 1964 г.) на II ватикански събор. Това е неизменното послание на свети Йоан XXIII, Римски първосвещеник, към всички хора с добра воля. И с това послание той остана сред нас, призоваващите го с упование за неговото застъпничество пред Всемогъщия и Милосърден Триединен Бог - Отец, Син и Свети Дух.

Католическата църква чества Българския папа на 11 октомври.

Иван ТЕОФИЛОВ

„Танцувайки с Мария“

„Далеч от хората“

Наградите на католическото жури на филмовия фестивал във Венеция

Католическото жури за наградата Signis (на Световната католическа асоциация за комуникация) и икуменическото жури на Интерфилм, чиито членове са представители на евангелските църкви, са единодушни с признаването за най-добър филм в конкурса на „Далеч от хората“ (Loin des hommes) на френския режисьор Давид Оелхофен, със силното участие на холивудския актьор Виго Монтерсен в главната роля. В мотивацията на Signis се посочва: „Като взема идеята от разказа на Албер Камю, чието действие се развива в Алжир през 1954 г., филмът разказва за бягст-

вото на двама мъже - един европеец и един арабин, твърде различни помежду си. Двамата изпитват дълбоки човешки чувства като братство, смирение, смелост и уважение, стигайки и до възможността да пожертват живота си. „Далеч от хората“ спомага да се разбере значението на подготовката и диалога между различните религии и култури.“

Много добър е и изборът на журито за наградата „Civitas Vitae - да превърнем дълголетие в източник на социално сплотяване“, председателствано от писателката Антония Арслан, което отличи филма „Танцувайки с Мария“ (Dancing

with Maria), състезаващ се в конкурса „Седмичата на критиката“. „Филм, който ни среща с Мария Фукс - 90-годишната създателка на танцовата терапия, и ни кара да се влюбим в нея. Историята на Мария също е конкретна демонстрация, че дълголетие може да бъде източник на възможности.“

И накрая наградата „Отец Назарено Тадеи“ бе връчена на „Бърдмен“ на мексиканския режисьор Алехандро Гонсалес - филм, „способен да ни накара да преоткрием едно съществено чувство, каквото е любовта“.

